Stargate Atlantis - Origin

by emiliasgl

Category: Stargate: Atlantis
Genre: Adventure, Sci-Fi
Language: Hungarian
Status: In-Progress
Published: 2016-04-11 19:28:39
Updated: 2016-04-11 19:28:39
Packaged: 2016-04-27 19:46:26
Rating: T
Chapters: 2
Words: 9,856
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Stargate Atlantis - Origin RÃ¶vid ismertetÅ‘: John Sheppard egy ideje megmagyarÃ¡zhatatlan helyen jÃ¡r Ã¡lmÃ¡ban. Ezt elmondja kÃ©t barÃ¡tjÃ¡nak is. Sheppard "Ã¡llapota" nem javul. A vÃ©gÃ©n az eset Woolsey elÃ© kerÃ¼l. A tÃ¶rtÃ©net mÃ©g csak most veszi kezdetÃ©t... SzereplÅ‘k: John Sheppard, Dr. Carson Beckett, Dr. Rodeny McKay, Dr. Jennifer Keller, Richard Woolsey

1. Ã•lom vagy valÃ³sÃ¡g?

Stargate Atlatnis

Origin

1. fejezet

Ã•lom vagy valÃ³sÃ¡g?

"TalÃ¡n minden Ã¡lmunkban levÅ‘ kÃ©p,
>csak fÃ©nyfoszlÃ¡ny? NÃ©ma, villanÃ³ talÃ¡ny?
KÃ³sza mÃ¡mor kÃ¶dÃ¶s Ã©jszakÃ¡n?
>Vagy ragyogÃ³ s Ã©letetÅ‘ napsugÃ¡r? "<p>

Atlantiszon egy Ãºj reggel virradt. Mindenki a munkÃ¡jÃ¡t vÃ©gezte. Sheppard most Ã©bredezett, mikÃ¶zben az ajtÃ³n valaki tÃ¼relmetlenÃ¼l kopogott.

- Sheppard fent vagy? - hangzott McKay hangja az ajtÃ³ mÃ¡sik felÃ©rÅ‘l.

- Most mÃ¡r igen. - vÃ¡laszolta morogva John, fejÃ©t visszaejtve a pÃ¡rnÃ¡ra.

- BejÃ¶hetek? - toporgott Rodney.

- Be. - mÃ©g mindig morcosan, nagyobb hangerÅ‘vel vÃ¡laszolva, hogy a tudÃ³s biztos meghallja.

McKay belÃ©pett. Az Ã¡gyban Ã©bredezÅ‘ Johnra szegezte tekintetÃ©t. Az elsÅ‘ pillanatban mÃ©g a tÃ¼relmetlensÃ©g okozta dÃ¼h lÃ¡tszÃ³dott a tudÃ³s arcÃ¡n, majd egy kicsit enyhÃ©bb arckifejezÃ©sek Ã-rÃ³dtak rÃ¡. Ebben volt nÃ©mi Ã¡tsurrant aggÃ³dÃ¡s is.

- Tegnap Ã°gy volt, hogy ma reggel a laborban leszel. - vonta elÅ‘szÃ¶r kÃ©rdÅ‘re. MÃ©gis megvÃ¡ltozott a magatartÃ¡sa a szituÃ¡ciÃ³hoz, Ã©s a mÃ©g elÃ©g kÃ¡ba katonÃ¡ra fÃ³kuszÃ¡lta pillantÃ¡sÃ¡t - JÃ³l vagy? - kÃ©rdezte az izmaiban mÃ©g mindig izgatottan toporgÃ³ tudÃ³s.

EkÃ¶zben John mÃ©g az Ã¡gybÃ³l kÃ¡szÃ¡lÃ³dott ki, lÃ¡thatÃ³an elÃ©g fÃ¡radtan festett.

- JÃ³l, csak kicsit fÃ¡radt voltam. - tudatta az ezredes a kÃ©sÅ‘n kelÃ©s miÃ©rtjÃ©t.

- JÃ³l van, kicsit megijesztettÃ©l. - vallotta be Rodney - HiÃ¡ba prÃ³bÃ¡ltam kristÃ¡llyal jelezni, hogy itt vagyok, nem sikerÃ¼lt. MuszÃ¡j volt dÃ¶rÃ¶mbÃ¶lnÃ¶m. - elhallgatott - De most indulnunk kell! SzÃ¼ksÃ©gem van rÃ¡d, talÃ¡n Te be tudnÃ¡l indÃ-tani valami Å‘si berendezÃ©st. - siettette Rodney John-t, aki mÃ©g fÃ©lÃ¡lomban mÃ¡szkÃ¡lt a szobÃ¡ban.

- JÃ³, gyerÃ¼nk. - mondta egyhangÃºan a fÃ©rfi, s kÃ¶zben mÃ©g mindig morcosan nÃ©zett McKay-re.

LÃ¡tszÃ³lag a tegnapi munka kÃ¶zben nyomta el az Ã¡lom, mert a laptopja mÃ©g mindig be volt kapcsolva. MielÅ‘tt kiment volna, egy kicsit dÃ¼hÃ¶sebb mozdulattal csapta le a fedelÃ©t. MÃ¡r kezdte dÃ¼hÃ-teni, hogy ha talÃ¡ltak valami Ã°j berendezÃ©st, akkor Ã¡ltalÃ¡ban mindig Å‘t hÃ-vtÃ¡k, ha nem nem mentek vele addig semmire. Persze, mert Å‘ rendelkezik a legerÅ‘sebb gÃ©nÃ¡llomÃ¡nnyal. Akkor is mÃ¡r Ã©vek Ã³ta itt voltak Ã©s mindig ugyanez a szÃ¶veg. Unta. Ott van mÃ©g Carson is, de Å‘ meg olyan nyuszi: "A fÃ©lek, hogy bajt csinÃ¡lok szindrÃ³mÃ¡val". MÃ¡r rÃ©g Ã³ta voltak itt, de a berendezÃ©sek egy rÃ©szÃ©vel nÃ©ha ezek a tÃºl okos tudÃ³sok se tudtak boldogulni.

KilÃ©ptek a szobÃ¡bÃ³l. A folyosÃ³n menve John mÃ©g mindig kÃ¡bultan andalgott McKay utÃ¡n. A tudÃ³s, mint aki jÃ³l vÃ©gezte dolgÃ¡t rohant elÅ‘tte. Az orvosi rÃ©szleg melletti egyik folyosÃ³n Beckett-tel futottak Ã¶ssze.

- Hello, doki. - kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tte John. A nagy sietsÃ©gtÅ‘l - mibe mÃ¡r megint McKay rÃ¡ngatta -, csak most jutott ideje, hogy a csuklÃ³pÃ¡ntjÃ¡t a kezÃ©re hÃºzza, s megigazÃ-tsa.

- JÃ³ reggelt. - hangzott a doktor nyugodt vÃ¡lasza.

- Carson! Gyere Te is! MegprÃ³bÃ¡ljuk beindÃ-tani azt a berendezÃ©st, amit pÃ¡r napja talÃ¡ltunk a vÃ¡ros egyik elÃ©g eldugott rÃ©szÃ©n. - prÃ³bÃ¡lta magÃ¡val hÃºzni a dokit is McKay.

- Rendben. - egyezett bele Carson - Most Ã°gy is nyugalom van, Ã©s egy kis sÃ©ta sem Ã¡rt meg. - mosolyodott el.

Az orvosi rÃ©szlegtÅ‘l nyugatra indultak el. John mÃ¡r kezdett magÃ¡hoz tÃ©rni. A hosszÃº folyosÃ³n menve Beckett furÃ¡n nÃ©zett a

jÃ³zanodÃ³ Sheppard alakjÃ¡ra.

- Alezredes! Maga Ãºgy nÃ©z ki, mint, aki nem rÃ©g kelt fel. - Ã¡llapÃ-totta meg Carson a tÃ©nyeket.

- Tudom. - vÃ¡laszolt egy kicsit hunyorogva a fÃ©rfi, mikÃ¶zben egy ablak elÅ‘tt haladtak el.

McKay Ãºgy vÃ¡gtatott elÅ‘ttÃ¼k mint egy rakÃ©ta. HiÃ¡ba, ha Rodeny valami fontos felfedezÃ©s izzÃ³ lÃ¡ngjÃ¡ban Ã©g, nincs, ami gÃ¡tat szab a rohanÃ¡sÃ¡nak. BeÃ©rtek egy terembe. KÃ¶rÃ¶s-kÃ¶rÃ¼l szÃ¼rke Ã©s barna Ã¡rnyalatba Ã¶ltÃ¶ztetett falak kÃ¶szÃ¶ntÃ¶ttÃ©k Å‘ket. Kis tÃ©glalap alakÃº nyÃ-lÃ¡sokon a reggeli napfÃ©ny tÃ¶rt utat magÃ¡nak, hogy egy kis fÃ©nyt biztosÃ-tson az ott levÅ‘k szÃ¡mÃ¡ra. A terem kÃ¶zepÃ©n egy emelvÃ©ny Ã¡llt, amelyen jÃ³l kivehetÅ‘ek voltak az Å•sÃ¶k szimbÃ³lumai. A terem nem volt tÃºl nagy. Rodney szerint valami Å‘si irattÃ¡r lehetett, de ebben nem volt biztos. InkÃ¡bb azt vÃ¡rta, hogy itt talÃ¡lnak valami leÃ-rÃ¡st, hogy merre talÃ¡lhatnak egy, vagy tÃ¶bb ZPM-et. McKay Ã¡tsÃ©tÃ¡lt a terem mÃ¡sik felÃ©be, ahol a padlÃ³n huzalok, Ã©s technikai felszerelÃ©s volt. A fÃ©rfi leguggolt, bÃ¼tykÃ¶lt valamit. EkÃ¶zben magÃ¡ban hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt. Carson Ã©s John Ã©rzÃ©stelen arccal figyeltÃ©k tÃ¡rsuk munkÃ¡jÃ¡t, mÃ¡r rutinkÃ©pnek szÃ¡mÃ-tott.

- John, prÃ³bÃ¡ld beindÃ-tani! - utasÃ-totta Rodney az alezredest.

Sheppard odament Ã©s a kezÃ©t rÃ¡rakta a panelra. Semmi se tÃ¶rtÃ©nt.

- Most? - tette hozzÃ¡ Sheppard.

- PrÃ³bÃ¡ljon meg koncentrÃ¡lni. - hangzott Beckett vÃ¡lasza az ajtÃ³ felÅ‘l.

Sheppard koncentrÃ¡lt, de semmi.

- Nem megy. - meredt mozdulatlanul Rodney-ra.

Sheppard kezdett mÃ¡r ideges lenni. Nem is tudott koncentrÃ¡lni a feladatra. Rodney feszÃ¼ltebb Ã¡llapotban tett-vett mÃ©g mindig.

- PrÃ³bÃ¡lja meg megint. - gyÅ‘zkÃ¶dte a doki.

- PrÃ³bÃ¡ld meg Carson! Lehet, hogy sikerÃ¼l! - fortyant fel a fÃ©rfi.

John kezdett kifogyni a tÃ¼relembÅ‘l. Ã•llt a panel elÅ‘tt, Ã©s ideges pillantÃ¡st vetett Carson felÃ©.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, de inkÃ¡bb kihagynÃ¡m. - tiltakozott Beckett az ajtÃ³ elÅ‘tti falnak tÃ¡maszkodva.

- MÃ©gis miÃ©rt nem indul be? - Rodney idegessÃ©gÃ©ben a fejÃ©t csÃ³vÃ¡lta.

Nagyon nem szerette, hogy ha valami nem Ãºgy mÅ±kÃ¶dÃ¶tt, ahogy azt elgondolta. KÃ¶zben a szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pen babrÃ¡lt. Carson nÃ©zte egy ideig az ezredest, majd megszÃ³lalt.

- Ezredes! ElÃ©g feszÃ¼ltnek tÅ±nik. Pihen rendeltetÃ©sszerÅ±en? - nÃ©zett rÃ¡ orvosi pillantÃ¡ssal.

- Alszom doki. - vÃ¡gta rÃ¡ azonnal. Tudta, hogy ha Beckett elkapja, betuszkolja a gyengÃ©lkedÅ‘re. Ha Keller Ã©s Carson Ã¶sszefognak ellene, mÃ©g egy Asgard sugÃ¡r se tudja elrÃ¡ngatni a gyengÃ©lkedÅ‘rÅ‘l.

- Fiam. - mondta neki komolyan Beckett - Nagyon Ã³gy tÅ±nik, hogy valami nincs rendben. Azt hiszem jobb lesz, ha elmondja, vagy Keller-rel derÃ-tjÃ¼k ki...

~ Na, mÃ¡r kezdÅ‘dik...~ dÃ¼nnyÃ¶gÃ¶tt John magÃ¡ban.

Carson kÃ¶zben Rodney-ra terelte a pillantÃ¡sÃ¡t.

- Ã•m, ha Rodney ittlÃ©te miatt nem szeretne rÃ³la beszÃ©lni... - hangsÃºlyÃ¡bÃ³l kiÃ©rzÅ‘dÃ¶tt a dolog orvosi titoktartÃ¡sÃ¡ra vonatkozÃ³ rÃ©sze.

- Nem alszom valami jÃ³l. - nyÃ¶gte ki vÃ©gÃ¼l Sheppard - Alszom rendesen, de egy ideje furÃ¡kat Ã¡lmodok.

- Sok dolog tÃ¶rtÃ©nt miÃ³ta itt vagyunk. EzÃ©rt nem csoda, ha az Ã¡lmokban is feltÅ±nnek ezek a dolgok. - magyarÃ¡zta lassan Beckett - MÃ©gis mifÃ©le Ã¡lmokra gondol?

- Az az Ã©rdekes doki, hogy nem igazÃ¡n kapcsolÃ³dnak az eddigiekhez. - hangja komolyabbra vÃ¡ltott, s a gondolatait rendszerezte - Azokat mÃ¡r megszoktam, hogy arra Ã©bredek, hogy egy lidÃ©rc majdnem megevett, vagy egy replikÃ¡tor matat az elmÃ©mben, vagy Ã©pp Atlantiszt szÃ¡llta meg a Genii... - sorolta Sheppard.

- Te jÃ³ Ã©g Sheppard! - hÃ¼ledezett Rodney - SzoktÃ¡l Te valamivel akciÃ³mentesebb Ã¡lmokat is Ã¡lmodni? - nÃ©zett fel a padlÃ³n heverÅ‘ huzalok kÃ¶zÃ¼l.

- Szerinted? - nÃ©zett rÃ¡.

- Nem kÃ©rdeztem semmit... - dÃ¼nnyÃ¶gte s visszafordult a munkÃ¡ja felÃ©.

- Ahogy elnÃ©zem maga elÃ©ggÃ© megviselt lehet John. - vÃ©lekedett komoly pillantÃ¡sÃ¡t rajta tartva Beckett - TÃ©nyleg ilyen rÃ©misztÅ‘ dolgokrÃ³l Ã¡lmodik?

- Sokszor megesik. - mondta sÃ³hajtva - MÃ¡skor vagy nincs idÅ‘m aludni, vagy Ã©pp az orvosi rÃ©szlegen vagyok be nyugtatÃ³zva. SzÃ³val... - elmerengett Rondey szÃ¶szmÃ¶tÃ¶lÃ©sÃ©n a padlÃ³n.

- Azt emlÃ-tette, hogy mostanÃ¡ban furcsÃ¡kat Ã¡lmodik. - tÃ©rt vissza az eredeti problÃ©mÃ¡ra Carson - Abban is vannak lidÃ©rcek, replikÃ¡torok vagy akÃ¡r mÃ¡s eddigi ellensÃ©g?

- Nincs. - fordult oda szinte meglepett pillantÃ¡ssal a doki felÃ©, s ez tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt vissza a fÃ©rfiÃ©bÃ³l is.

- Akkor most nem Ã©rtem... - nÃ©zett rÃ¡ csodÃ¡lkozva Carson.

- Egy ideje. - valahogy nehezebben kezdett bele - Nem rendszeresen,

de igen gyakran Ã¡lmodok. Olyan, mondhatni...fÃ¶ldi dolgokat.

- Ebben mi a fura? - szÃ³lalt meg McKay.

- Az, hogy Ã¡ltalÃ¡ban olyan helyeken jÃ¡rok, ahol mÃ©g nem jÃ¡rtam. - ecsetelte - Vagyis olyan dolgok jÃ¡tszÃ³dnak le elÅ‘ttem, amiket nem teljesen Ã©rtek. - prÃ³bÃ¡lta tovÃ¡bb Ã¶sszegezni a dolgokat Sheppard.

- MÃ©gis mi az, amit nem tud megmagyarÃ¡zni? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt kÃ-vÃ¡ncsi aggodalommal Carson.

- Hogy kerÃ¼lÃ¶k az MIT-re egy laborba. - mondta ki vÃ©gÃ¼l Sheppard.

McKay megÃ¡llt Ã©s rÃ¡meredt, Carson elcsendesedett. John elÃ©g furÃ¡n Ã©rezte magÃ¡t. VÃ¡rta, hogy melyik tÃ¡rsa szÃ³lal meg elÅ‘bb.

- Az MIT-re? - nÃ©zett rÃ¡ mÃ©g mindig kerek szemekkel Rodney.

- Alezredes! Maga jÃ¡rt mÃ¡r egyÃ¡ltalÃ¡n az MIT-n? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Carson.

- Nem. - nÃ©zett rÃ¡juk - Ez benne a furcsa. Soha nem jÃ¡rtam ott. - McKay felÃ© nÃ©zett - S bocs Rodney, de fogalmam sincs, hogy miÃ©rt pont ott kÃ¶tÃ¶k ki. De idegesÃ-t...fÅ‘leg az a sok technikai izÃ©... - vÃ¡gott egy grimaszt.

- EzelÅ‘tt is jÃ¡rt olyan helyeken, ahol eddig nem? Ãšgy Ã©rtem Ã¡lmÃ¡ban? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Carson.

- Persze doki. Mint mindenki. A tengerparton, hegyekben...meg ilyenek. Tudja. - magyarÃ¡zott Sheppard.

- MÃ©gis milyen gyakoriak ezek az Ã¡lmok? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- Nem tudom megmondani. Van amikor pihenek Ã©s ezt Ã¡lmodom, vagy van, amikor csak pÃ¡r pillanatra lÃ¡tok valami effÃ©lÃ©t egÃ©sz Ã©jszaka. UtÃ¡na jÃ¶nnek a megszokott akciÃ³dÃºs dolgok. - ahogy egyre jobban beszÃ©lt, valamennyire a benne felgyÅ±lt feszÃ¼ltsÃ©g is oldÃ³dni kezdett.

McKay nÃ©mÃ¡n figyelte eddig mondandÃ³jÃ¡t.

- Rodney! JÃ³l vagy? - nÃ©zett rÃ¡ Carson.

- Ja... - pislogott pÃ¡rat - Azon tÃ¶rÃ¶m az agyam, hogy John vagy nagyon fÃ¡radt, vagy tÃºl sokat tÃ¶lt a laborokban. Nem vall rÃ¡, hogy technikai dolgokkal ugrasson minket. - gondolkodott.

- Szerinted Ã©n ezzel ugratlak Titeket? - nÃ©zett rÃ¡ kissÃ© dÃ¼hÃ¶sebben - Ezzel szÃ³rakoztatom magam Ã¡lmomban mi? JÃ³ vicc Rodney.

- Na ezt mondom! ElÅ‘bb hinnÃ©m el, ha azt mondanÃ¡d, hogy minden esete focit nÃ©zel, mint azt, hogy Ã¡lmodban az MIT egyik laborjÃ¡ban vagy. - mutatott felÃ© - EzÃ©rt gyanÃºs!

- OkÃ©! Rendben. - prÃ³bÃ¡lta a kÃ©t egymÃ¡snak feszÃ¼lÅ‘ fÃ©rfit

megbÃ©kÃ-teni Carson - Akkor most ezt abbahagyjuk, Ã©s megvizsgÃ¡ljuk az alezredest.

- MuszÃ¡j doki? - nÃ©zett rÃ¡ Sheppard.

- Ezredes. Ha nem derÃ-tjÃ¼k ki miÃ©rt Ã¡lmodik olyan dolgokrÃ³l, amikrÅ‘l eddig nem, akkor azzal csak rontunk az Ã¡llapotÃ¡n. Orvosi kÃ¶telessÃ©gem megtenni mindent, amit csak tudok. SzÃ³val most fiam, szÃ©pen velem jÃ¶n!

Sheppard fanyar mosolyÃ¡t egy sÃ³hajtÃ¡sa olvasztotta le az arcÃ¡rÃ³l, s elindult Carson utÃ¡n.

A gyengÃ©lkedÅ‘re Ã©rve Keller arra lett figyelmes, hogy Carson leÃ¼lteti egy Ã¡gyra az alezredest. Mivel az adminisztrÃ¡ciÃ³t Ã-rta, Ã-gy az mÃ©g vÃ¡rhatott pÃ¡r pillanatot. Ã‰rdeklÅ‘dve Ã©rkezett meg hozzÃ¡juk.

- ElnÃ©zÃ©st, hogy zavarok. TalÃ¡n valami gond van? - nÃ©zett rÃ¡juk.

- Nem alszom valami jÃ³l mostanÃ¡ban. - mondta Sheppard.

- Valami ÃºjdonsÃ¡g? - prÃ³bÃ¡lta enyhÃ-teni a dolgot Jennifer.

Sheppard vette a poÃ©nt, Å‘ is elmosolyodott. UtÃ¡na komoly lett.

- A gond az doktornÅ‘, hogy az Ã¡lmomban sokszor az MIT egyik laborjÃ¡ban vagyok. - nÃ©zett rÃ¡.

Keller elÅ‘szÃ¶r rÃ¡, majd Carson-ra pillantott.

- Ezt mÃ©g Rodney-tÃ³l elhinnÃ©m, de magÃ¡tÃ³l. MÃ¡r megbocsÃ¡sson alezredes, de mÃ©gis, hogy kerÃ¼l maga Ã¡lmÃ¡ban oda?

- Ez az, amit ki akarunk derÃ-teni. - mondta Carson.

- ElÅ‘kÃ©szÃ-tem az Å•s szkennert. - sietett el Keller.

Carson az Ã¡ltalÃ¡nos ellenÅ‘rzÃ©s elvÃ©gzÃ©se utÃ¡n a szerkezethez Ã©rt a katonÃ¡val. Sheppard lefekÃ¼dt. NÃ©mi izgalom lett ÃºrrÃ¡ rajta, ahogy a szkenner elindult. A kÃ©t orvos a nagy kÃ©pernyÅ‘t figyelte. Mind a ketten leplezett izgalommal vÃ¡rtak. Az eredmÃ©ny negatÃ-v lett. Sehol semmi elvÃ¡ltozÃ¡s. Minden a legnagyobb rendeben volt.

- Ã‰gy tÅ±nik ezredes, hogy semmi baja. - fordult oda Carson a felÃ¼lÅ‘ fÃ©rfihez.

- Ez jÃ³ hÃ-r doki. - mosolyodott el kicsit kedvetlenÃ¼l John - Ã•m az Ã¡lmaimra nem ad magyarÃ¡zatot.

- Lehet, hogy csak kimerÃ¼lt. - kÃ¶zeledett Keller hozzÃ¡ - Vagy tÃ¶bbet pihen, vagy ha Ãºgy Ã-tÃ©ljÃ¼k meg Dr. Beckett-tel, hogy kihat a mindennapi munkÃ¡jÃ¡ra, akkor felmentjÃ¼k az aktÃ-v szolgÃ¡lat alÃ³l.

- AzÃ©rt annyira nem vagyok rosszul! - tiltakozott azonnal Sheppard.

- Rendben. Akkor kap altatÃ³t Ã©s minden esete normÃ¡l idÅ‘ben takarodÃ³! Nincs hajnalba nyÃºlÃ³ meccsnÃ©zÃ©s! - mosolyodott el Carson.

- Ã‰n pedig leÃ¡llÃ-tom Rodney-t, hogy ne cipelje el a laborokba. - mosolygott Keller.

- Rendben doki...dokik. Ugye most mÃ¡r elmehetek? - Ã¡llt indulÃ¡sra kÃ©szen.

- El. - mosolyodott el Keller.

Egy hÃ©t telhetett el, mikor egy nap estefelÃ© Sheppard lÃ©pett be a gyengÃ©lkedÅ‘re. EgÃ©sz megjelenÃ©sÃ©bÅ‘l Ã©s pillantÃ¡saibÃ³l Carson azonnal leszÅ±rte, hogy valami gond van. Elindult felÃ© Ã©s egy csendesebb rÃ©sz felÃ© intett. A katona Ã©rtette. MegÃ¡llt vele szemben.

- Doki. Nem segÃ-t. Egy hete rendesen alszom. MÃ¡r annyit aludtam, hogy az felÃ©r egy fÃ©l Ã©vnyi alvÃ¡ssal Ã¶sszesen. Lorne is Ã¡tvett pÃ¡r feladatot tÅ‘lem. - pillantÃ¡sa kÃ©tsÃ©gbeesett volt - A hÃ©ten nÃ©gyszer voltam a laborban. Ã•m az egyikben... - hangja kÃ©rlelÅ‘ volt - Ne nÃ©zzen hÃ¼lyÃ©nek doki, de...

- Nyugodjon meg ezredes! Mondj el mit lÃ¡tott!

- LÃ¡ttam valami technikai dolgokat, meg egy kÃ¶nyvet. A kÃ¶nyvÃ¶n pedig egy nevet... - a pillantÃ¡sÃ¡ban benne foglaltatott, hogy kÃ¶zelebb van a megoldÃ¡shoz, mint eddig.

- JÃ¶jjÃ¶n. - intett felÃ© - Jobb lesz, ha Mr. Woolsey is tud errÅ‘l.

ElÃ©rve a kaputerembe John elszÃ¡ntan indult el felfelÃ©. Rodney Ã©pp az ugrÃ³hangÃ¡rbÃ³l lefelÃ© vezetÅ‘ lÃ©pcsÅ‘n jÃ¶tt le.

Woolsey mÃ¡r felfigyelt az Ã©rkezÅ‘ csapatra. Abbahagyta eddigi elfoglaltsÃ¡gÃ¡t. AzÃ©rt megvÃ¡rta, hogy a protokoll szerint bebocsÃ¡tÃ¡st kÃ©rjenek tÅ‘le.

- BejÃ¶hetÃ¼nk? - kÃ©rdezte az Ã¼vegajtÃ³ elÅ‘tt John.

- Be. - hangzott Woolsey vÃ¡lasza.

- Lenne egy dolog, amit meg kellene beszÃ©lnÃ¼nk. - kezdte a beszÃ©lgetÃ©st Sheppard.

- MirÅ‘l lenne szÃ³ ? - hangzott kÃ©rdÅ‘n Richard hangja.

- Sheppard Ã¡lmÃ¡rÃ³l. - vÃ¡gta rÃ¡ Rodney.

- KÃ¶sz Rodney. - Sheppard egy gÃºnyos mosoly keretÃ©ben vÃ¡laszolt McKay-nek, majd visszafordult - Igen errÅ‘l lenne szÃ³. - nÃ©zett a vezetÅ‘jÃ¼k szemÃ©be.

- Ã–ljenek le. Hallgatom magukat. - mondta nyugodtan Woolsey, szinte otthon Ã©rezte magÃ¡t az asztal mÃ¶gÃ¶tt.

- Ã–sszefoglalom Uram. Lehet, hogy elÃ©g kusza lesz, de higgye el,

nÃ¡lam jobban ezt senki nem Ã©rezheti kuszÃ¡nak. - sÃ³hajtott Sheppard, mire Woolsey higgadt kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡ggal figyelte - Egy ideje megmagyarÃ¡zhatatlan mÃ³don Ã¡lmodom arrÃ³l, hogy az MIT egyik laborjÃ¡ban vagyok. Soha nem jÃ¡rtam azon a tudomÃ¡nyos egyetemen, mi tÃ¶bb azt is tudhatja, hogy a tudomÃ¡ny, az nem az Ã©n asztalom. SzÃ³val egy ideje ilyen Ã¡lmok gyÃ¶tÃ¶rnek.

- Azt akarja mondani, hogy furcsa mÃ³don olyan Ã¡lmokat Ã¡lmodik, amiket eddig nem. - nÃ©zett rÃ¡ mÃ©g elÃ©g tÃ¼relmesen - A lÃ©nyeget, ha jÃ³l Ã©rzem mÃ©g nem mondta el.

- Igen Uram. AzÃ©rt hoztam el magammal Dr. Beckett-tet, mert bizonyÃ-thatja, hogy...remÃ©lem nem kÃ©pzelÅ‘dÃ¶m. - vÃ¡laszolta.

- Nem kÃ©pzelÅ‘dik? Ezredes? MÃ©gis ezt most Ãºgy Ã©rtsem, hogy maga estÃ©nkÃ©nt kiruccan a fÃ¶ldre kutatni? - Woolsey kÃ©rdÃ©se amennyire viccesnek hatott, annyira mÃ©lyen komoly is volt.

- Mr. Woolsey. Elhiszem, hogy elÃ©g megmagyarÃ¡zhatatlan, de kivizsgÃ¡ltuk Dr. Kellerrel az alezredest. Semmi baja. Az Ã¡lmaira sajnos orvosi magyarÃ¡zatot nem tudok. Csak annyit, hogy ha nem sikerÃ¼l utÃ¡na jÃ¡rnunk, akkor az hamar koncentrÃ¡ciÃ³s zavarokhoz is vezethet az alezredesnÃ©l. Azt hiszem nem kell mondanom, hogy milyen hÃ¡trÃ¡nyokkal jÃ¡rna ez az eshetÅ‘sÃ©g.

- Ã‰rtem doktor, de maguk akkor is azt Ã¡llÃ-tjÃ¡k, hogy az alezredes az Ã¡lmÃ¡ban a FÃ¶ldÃ¶n van valami egyetemi laborban. ElÃ©g hihetetlenÃ¼l hangzik. - Ã©rvelt Woolsey.

- NÃ©zze. Ismeri mÃ¡r annyira az alezredest, hogy tisztÃ¡ban legyen azzal, hogy csak akkor folyamodik orvosi, vagy egyÃ©b segÃ-tsÃ©ghez, ha arra tÃ©nyleg oka van. - tartott ki Sheppard mellett Carson Ã©s pillantÃ¡sai is ezt tÃ¼krÃ¶ztÃ©k.

- Ã‰s honnan tudja, hogy nem Ã¡lom volt? - nÃ©zett kÃ©rdÅ‘n rÃ¡juk.

- LÃ¡ttam egy nevet. - mondta ki a kulcsot Sheppard.

- UtÃ¡na kÃ©ne jÃ¡rni. Lehet az ezredes Ã¡lmai mÃ©gis csak kÃ¶tÅ‘dnek valamihez,...vagy valakihez. - nÃ©zett Woolsey-ra Beckett.

Sheppard mÃ¡r felÃ¡llt Ã©s egy papÃ-rdarabot adott Ã¡t Richard-nak. A vÃ¡ros vezetÅ‘je vetett rÃ¡ egy pillantÃ¡st, majd visszanÃ©zett az elÅ‘tte Ã¡llÃ³ fÃ©rfire. Csend. KÃ©t mÃ¡sodpercig a bent levÅ‘kre olyan "erÅ‘" hatott, mintha csak valaki leÃ¡llÃ-totta volna az idÅ‘t.

- Ã‰s most mi lesz? - tÃ¶rte meg vÃ©gÃ¼l a csendet Sheppard.

Woolsey szemÃ©bÅ‘l az ezredes kiolvasta a vÃ¡laszt. A szavak mÃ¡r a megbeszÃ©lÃ©s vÃ©gÃ©t jelÃ¶ltÃ©k ezutÃ¡n.

- Most mehetnek! - szÃ³lÃ-totta fel Å‘ket.

Sheppard mÃ©g pÃ¡r mÃ¡sodpercig nÃ©zett Woolsey-ra, majd bÃ³lintva elindult. McKay mocorogva tudakolÃ³zott halkabb hangon, de nem ment semmire sem. Woolsey gondterhelt arccal Ã¼lt az Ã-rÃ³asztalÃ¡nÃ¡l. KÃ¶nyÃ¶kÃ©re tÃ¡maszkodva nÃ©zte az Ã¼vegajtÃ³n keresztÃ¼l egyre tÃ¡volodÃ³ fÃ©rfi alakjÃ¡t. PillantÃ¡sai Ã¡ttÃ©rtek az elÃ© helyezett

papÃ-rcetlire. EzutÃ¡n a Csillagkapura pillantott, ami szilÃ¡rdan Ã©s megkÃ©rdÅ‘jelezhetetlen bizonyÃ-tÃ©kkÃ©nt Ã¡llt elÅ‘tte arrÃ³l, hogy vannak dolgok, amik felettÃ©bb meghatÃ¡rozzÃ¡k egy ember Ã©letÃ©t.

2. Labor lÃ¡togatÃ¡s

Labor lÃ¡togatÃ¡s

"Ã•lombÃ³l valÃ³sÃ¡g,
>valÃ³sÃ¡gbÃ³l Ã¡lom? "<p>

Richard Woolsey sokat gondolkodott, mit is tegyen Sheppard Ã¡lmaival kapcsolatban. EzenkÃ-vÃ¼l ott volt mÃ©g a vÃ¡ros vezetÃ©se is, - ami nem kis munkÃ¡nak bizonyult szÃ¡mÃ¡ra - , fÅ‘leg annyi idÅ‘ utÃ¡n, hogy Ãºjra a Pegazusban vannak. Felvette a kapcsolatot a feletteseivel is ez Ã¼gyben. A vÃ¡laszt nemrÃ©g kapta meg. A szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pen levÅ‘ Ã-rÃ¡son jÃ¡rtak a pillantÃ¡sai, mikor a kapu hirtelen aktivÃ¡lÃ³dott. Sheppard-Ã©k tÃ©rtek vissza egy Ãºjabb felderÃ-tÃ©srÅ‘l. A kÃ³d megÃ©rkezÃ©se utÃ¡n megadta a parancsot a pajzs leengedÃ©sÃ©re. Elindult lefelÃ© a lÃ©pcsÅ‘n. A kaputerem a megszokott, halvÃ¡ny fÃ©nyben Ãºszott, amelyet az esemÃ©nyhorizont okozott. PÃ¡r mÃ¡sodperc mÃºlva a nÃ©gy szemÃ©ly kilÃ©pett a kÃ¶r alakÃº Å•s tÃ¡rgybÃ³l. Woolsey a lÃ©pcsÅ‘ aljÃ¡n vÃ¡rta Å•ket.

- Mi hÃ-r odaÃ¡t? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- BÃ©kÃ©s. A LidÃ©rcek eddig mÃ©g nem tÃ©rtek vissza a bolygÃ³jukra. - vÃ¡laszolta John, mikÃ¶zben a fegyverÃ©t kapcsolta le a mellÃ©nyrÅ‘l.

- FigyelmeztettÃ¼k Å‘ket. - szÃ³lt egyhangÃºan Teyla.

- Rendben, mehetnek. - utasÃ-totta Å•ket, majd elindult. Hirtelen visszafordult az alezredes felÃ©, aki Ã©pp lefelÃ© tartott a lÃ©pcsÅ‘n, a gyengÃ©lkedÅ‘ felÃ© vezetÅ‘ folyosÃ³ irÃ¡nyÃ¡ba.

- Alezredes! El kell mennem egy diplomÃ¡ciai tÃ¡rgyalÃ¡sra. DÃ©lutÃ¡n Ã¶t Ã³rakor vÃ¡rom MagÃ¡t, Dr. McKay-t Ã©s Dr. Beckett-tet az irodÃ¡mba! - hangzott az egyÃ©rtelmÅ± parancs.

- Rendben, ott leszÃ¼nk. - vette tudomÃ¡sul a dolgot, majd sietett tovÃ¡bb.

A megadott idÅ‘pontban a hÃ¡rom fÃ©rfi mit sem tudva igyekezett Richard irodÃ¡ja felÃ©.

- JÃ¶jjenek be. - hangzottak vÃ¡ros vezetÅ‘jÃ©nek szavai nyugodtan. EbbÅ‘l mÃ©gis kiÃ©rzÅ‘dÃ¶tt valamifÃ©le komoly jelleg, amitÅ‘l a most Ã©rkezettekben aprÃ³ kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g hullÃ¡mzott.

- MiÃ©rt hÃ-vatott minket? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt John, mikÃ¶zben Rodney-t figyelte, aki mÃ¡r megint egy kÃ©zi szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pen dolgozott.

Ã‰pp egy munka kellÅ‘s kÃ¶zepÃ©n szakÃ-totta fÃ©lbe a tudÃ³st a hÃ-r a tÃ¡rgyalÃ¡srÃ³l. Nem repesett az Ã¶rÃ¶mtÅ‘l. ZsÃ¶rtÃ¶lÅ‘dÃ¶tt, miÃ©rt is kell neki ott lennie valahol, Ã©s ott biztos valami unalmas beszÃ©lgetÃ©st vÃ©gighallgatnia, mikÃ¶zben dolgozhatna inkÃ¡bb.

- DÃ¶ntÃ©st hoztam az Ã¡lmÃ¡val kapcsolatban. - nÃ©zett eleinte hideg tekintettel az elÅ‘tte levÅ‘kre - NehÃ©z volt. TudjÃ¡k, ez nagy felelÅ‘ssÃ©g. EzÃ©rt nem lehet semmit elkapkodni. Minden lehetÅ‘sÃ©get Ã¡t kellett pontrÃ³l pontra gondolnom.- ismertette azt, hogy mire jutott, mikÃ¶zben John-t lÃ¡tszÃ³lag majd szÃ©tfeszÃ-tette az ideg.

- Lehetne a lÃ©nyegre tÃ©rni?- tÃ¼relmetlenkedett Sheppard.

- Elhiszem, hogy izgatott alezredes, de elÅ‘bb hadd fejezzem be, amit mondani szerettem volna. - intette nyugalomra diplomata Ã©rzÃ©kÃ©nek minduntalan nyugodt megnyilvÃ¡nulÃ¡sÃ¡val Woolsey. VÃ¡rt pÃ¡r pillanatot Ã©s folytatta. - Ismertettem az IOA-val az informÃ¡ciÃ³kat, amiket megadott. Az egyetemrÅ‘l, a lÃ¡tottakrÃ³l, mi tÃ¶bb a nÃ©vrÅ‘l is tÃ¡jÃ©koztattam Å‘ket. S, nagyon Ãºgy fest a dolog, hogy megtalÃ¡ltuk a szemÃ©lyt.

- Na, ne... - bukott ki Rodney-bÃ³l â€“ Sheppard-nak mÃ©g az Ã¡lmai is valÃ³ra vÃ¡lnak. Ezt a mÃ¡zlistÃ¡t... - mondta lehangolÃ³an magÃ¡ra nÃ©zve. Å• bÃ¡rmikor is Ã¡lmodik egy ZPM-el, bezzeg az nem vÃ¡lik valÃ³ra.

- Hallgass mÃ¡r Rodeny! - szÃ³lÃ-totta fel Carson.

- Mr. Woolsey. KÃ©rem folytassa. - mÃ¡r egy aprÃ³ megkÃ¶nnyebbÃ¼lt Ã©s boldog mosollyal az arcÃ¡n vÃ¡rta a fejlemÃ©nyeket - Ott tartottunk, hogy megtalÃ¡lta a szemÃ©lyt... - mondta Sheppard tovÃ¡bbra is izgatottan.

- Igen. Az MIT-n vÃ©gzi a tanulmÃ¡nyait. Emilia Von-nak hÃ-vjÃ¡k. Mi tÃ¶bb, nagyon Ãºgy nÃ©z ki, hogy a birtokÃ¡ba kerÃ¼lt nÃ©mi idegen technolÃ³gia. - magyarÃ¡zta Woolsey Ã©s egy pÃ¡r lapbÃ³l Ã¡llÃ³, fÃ©nykÃ©pekkel illusztrÃ¡lt szÃ¶veget fordÃ-tott a bent levÅ‘k szeme elÃ©.

- MÃ©gis, hogy kerÃ¼lhetett hozzÃ¡? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Sheppard, mikÃ¶zben sutÃ¡n felmÃ©rte az elÅ‘tte levÅ‘ dokumentumot.

- Honnan tujÃ¡k, hogy tÃ©nyleg idegen technolÃ³gia? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Rodney, alapvetÅ‘en kÃ©telkedve.

Woolsey megfordÃ-totta az elsÅ‘ lapot Ã©s rÃ¡mutatott az ujjÃ¡val egy kÃ©pre.

- Mivel Dr. McKay, ezen a kÃ©pen szereplÅ‘ kristÃ¡ly elÃ©ggÃ© egyezik az itt megtalÃ¡lhatÃ³akkal, amik a vÃ¡rosban vannak. - vÃ¡laszolta teljesen nyugodtan.

McKay mÃ©g jobban szemÃ¼gyre akarta venni a kÃ©pet, elkapta az asztalrÃ³l Ã©s hitetlenkedve bÃ¡multa.

- Az IOA mit derÃ-tett ki? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Sheppard.

- MÃ©g keresnek. - nÃ©zett rÃ¡ Woolsey - A lÃ¡ny valahogy kapcsolatba kerÃ¼lt idegen, mi tÃ¶bb valÃ³szÃ-nÅ±leg Å•s technolÃ³giÃ¡val. Mi tÃ¶bb, amit azt mÃ¡r tudjuk, Sheppard alezredes... - kereste a megfelelÅ‘ szÃ³t - Ãºgymond "Ã¡lmÃ¡ba" is befÃ©rkÅ‘zÃ¶tt. EbbÅ‘l az kÃ¶vetkezik, hogy ha Å•s technolÃ³giÃ¡rÃ³l van szÃ³, akkor a lÃ¡ny rendelkezik Å•s gÃ©nnel is az aktivÃ¡lÃ¡sÃ¡hoz.

- Ha csak elÅ‘tte nem aktivÃ¡lta neki valaki... - szÃ³lt szkeptikusan McKay.

- Ez az eset is fennÃ¡ll doktor. Ã‰pp ezÃ©rt fog maguk kÃ¶zÃ¼l Sheppard Ã©s Maga a FÃ¶ldre utazni, hogy fÃ©nyt derÃ-tsen a rejtÃ©lyre.

- Nem, mintha nekem nem lenne kedvem hozzÃ¡... - szÃ³lalt meg Rodney - MÃ©gis itt kellene maradnom ZelenkÃ¡nak segÃ-teni. TudjÃ¡k, jobban szeretem szem elÅ‘tt tartani a munkÃ¡t. - McKay mÃ¡r megint kinyilvÃ¡nÃ-totta felsÅ‘bbrendÅ±sÃ©gÃ©t tudÃ³stÃ¡rsai kÃ¶zÃ¶tt.

Woolsey tÃ¶prengett egy kicsit.

- Rendben, maga marad Dr. McKay. Amennyiben sikerÃ¼l megszereznÃ¼nk a fennÃ¡llÃ³ technolÃ³giÃ¡t, abban az esetben szÃ¡mÃ-tok a munkÃ¡jÃ¡ra. - zÃ¡rta le, majd Carson felÃ© fordult - Dr. Beckett! Maga jelÃ¶ljÃ¶n ki egy orvost, aki a helyszÃ-nen el tudja vÃ©gezni a gÃ©nellenÅ‘rzÃ©st.

- Uram. Nem mehetnÃ©k szemÃ©lyesen?

- Ãšgy tudom Dr. Keller-el dolgozik Ã©pp valami elÃ©g fontos Ã¼gyÃ¶n. - magyarÃ¡zta Woolsey.

- Igen Uram, de megoldhatÃ³ lenne. SzeretnÃ©k az alezredessel tartani. - mondta.

- Rendben. BeszÃ©lje meg a doktornÅ‘vel Ã©s mehet. - egyezett bele.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. - mondta megrendÃ-tÅ‘ Å‘szintesÃ©ggel John.

Woolsey aprÃ³ bÃ³lintÃ¡sa volt a vÃ¡lasz rÃ¡.

- Mivel megyÃ¼nk? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt mÃ¡r megint John, akin lÃ¡tszÃ³dott az izgalom megannyi jele. Az ezredes, mÃ©g mindig alig tudta elhinni, hogy tÃ©nyleg nem Ã¡lmodott.

- A Daedalus ma indul vissza a FÃ¶ldre, szÃ-vesen elviszik magukat. - vÃ¡laszolt Richard biztatÃ³ pillantÃ¡st vetve rÃ¡juk.

- Ja, Ã©s mÃ©g le nem felejtem. - mosolyodott el Woolsey - A lÃ¡ny, ha Davis Å‘rnagynak helyesek az informÃ¡ciÃ³i, nem mÃ¡s, mint egy lÃ©gierÅ‘ ezredesÃ©nek lÃ¡nya. SzÃ³val nagyon Ãºgy tÅ±nik...

- Von ezredes? - csodÃ¡lkozott Sheppard hunyorgÃ³ szemekkel.

- TalÃ¡n ismeri? - lepÅ‘dÃ¶tt meg a vÃ¡ros vezetÅ‘je.

- Hallottam mÃ¡r rÃ³la, de mÃ©g szemÃ©lyesen nem talÃ¡lkoztam vele. Egy lÃ©gierÅ‘ FÅ‘parancsnoksÃ¡got vezet a FÃ¶ldÃ¶n. Uram, ha ez igaz akkor... - nem fejezhette be, Woolsey megelÅ‘zte.

- ValÃ³szÃ-nÅ±leg, az IOA beleegyezÃ©sÃ©vel Ã©s persze akkor, ha akar, csatlakozhat az expedÃ-ciÃ³hoz. - vÃ¡laszolta - Persze figyelembe vÃ©ve azt, amit publikÃ¡lt - nÃ©zett a papÃ-rokra - Erre minden esÃ©lye meg is van.

- Az apja tudja? MÃ¡rmint azt, hogy... - egyszer csak Sheppard megÃ¡llt - MÃ©gis tudja, hogy rÃ¡m volt "kapcsolÃ³dva"? Ãšgy Ã©rtem... Mi van, ha fogalma sincs arrÃ³l, hogy mit talÃ¡lt? Vagy mi van nÃ¡la?

- Ezekre az informÃ¡ciÃ³kra nem itt fogja megkapni a vÃ¡laszt alezredes. Jobb lenne, ha indulnÃ¡nak Ã©s felkÃ©szÃ¼lnÃ©nek az Ãºtra. Caldwell ezredes mÃ¡r vÃ¡rja magukat. - zÃ¡rta a beszÃ©lgetÃ©st Woolsey megszokottan, lÃ©nyegre tÃ¶rÅ‘en Ã©s diplomatikusan.

- Igen Uram. - bÃ³lintott Sheppard.

Beckett Ã©s McKay utÃ¡n elhagyta az irodÃ¡t.

Az utazÃ¡s a szokÃ¡sos napi rutinnal telt Carson Ã©s John szÃ¡mÃ¡ra. De most sokkal izgatottabbak voltak, mint mÃ¡skor. Sokat beszÃ©lgettek Ã©s mÃ¡r nagyon vÃ¡rtÃ¡k, hogy megÃ©rkezzenek. Mind a ketten Ã©reztÃ©k, hogy ez egy igazÃ¡n Ã©rdekes tÃ¶rtÃ©net kezdete lehet, ha beigazolÃ³dik az Ã¡lom. S a szÃ-vÃ¼k mÃ©lyÃ©n mind a ketten bÃ-ztak ebbenâ€¦

Az MIT Ã©pÃ¼lete elÅ‘tt egy fekete furgon Ã¡llt. Davis Ã‘rnagy hÃ¡trÃ¡lt egy kicsit, mikor is fÃ©nyes csillogÃ¡ssal megÃ©rkezett mellÃ© Sheppard Ã©s Carson.

- Alezredes! Doktor! Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy lÃ¡tom magukat. - kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tte Ã‘ket.

- Ã•rnagy! - vÃ¡laszolta John bÃ³lintva.

- Ã‰n is Ã¶rvendek. - mosolygott megszokÃ¡sÃ¡hoz hÃ-ven, Ã‘szinte nyÃ-ltsÃ¡ggal Beckett.

- Mr. Woolsey azt hiszem beavatta Ã¶nÃ¶ket a legtÃ¶bb dologba az akciÃ³val kapcsolatban. Az elsÅ‘ lÃ©pÃ©s az, hogy bemegyÃ¼nk Ã©s beszÃ©lÃ¼nk a lÃ¡nnyal. - kezdett bele Davis.

- Akkor ezek szerint az Ã©pÃ¼letben van. - jegyezte meg John.

- Igen alezredes. MÃ©g pontosabban egy kutatÃ³laborban. - mosolyodott el.

- Folytassa, nem akartam fÃ©lbeszakÃ-tani. - mondta John Ã©s intett.

- Vagyis felvesszÃ¼k vele a kapcsolatot. MegprÃ³bÃ¡ljuk kiderÃ-teni mit tud a kezÃ©ben levÅ‘ idegen technolÃ³giÃ¡rÃ³l, majd - kissÃ© furÃ¡n, leplezve a kÃ©tsÃ©geit, Ã¡m magÃ¡ra erÅ‘ltetve egy kis megÃ©rtÃ©st, folytatta - rÃ¡tÃ©rtÃ¼nk az alezredes Ã¡lmÃ¡ra. Lehet, hogy valamelyik informÃ¡ciÃ³ ismerÅ‘s lesz szÃ¡mÃ¡ra.

- Mi van akkor, ha szegÃ©nyt teljesen lesokkoljuk? - aggÃ³dott Carson - Nem Ã¡llÃ-thatunk oda csak Ãºgy, Ã©s mondhatjuk azt neki, hogy idegen technolÃ³gia van a kezÃ©ben. Mi tÃ¶bb lehet, hogy van benne egy galaxisokat Ã¡tszelÅ‘ idegen emberi Ã©letforma gÃ©nÃ¡llomÃ¡nya...

Davis megÃ©rtÅ‘en mosolygott.

- Nem elÅ‘szÃ¶r csinÃ¡ljuk ezt doktor. Nyugodjon meg, minden rendben

lesz. - vÃ¡laszolta rutinnal.

- Ã‰s mi lesz utÃ¡na? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt John - Woolsey emlÃ-tette az apjÃ¡t.

- Amennyiben bebizonyosodik, hogy rendelkezik az Å•sÃ¶k gÃ©nÃ¡llomÃ¡nyÃ¡val, mi tÃ¶bb tÃ©nyleg idegen technolÃ³gia van nÃ¡la, felajÃ¡nljuk neki a csatlakozÃ¡st az Atlantiszon levÅ‘ bÃ¡zishoz. De ez merÅ‘ben fÃ¼gg attÃ³l, hogy honnan is tett szert a technolÃ³giÃ¡ra. - vÃ¡laszolta Davis Ã©s kÃ¶zben kapott egy Ã¼zenetet a fÃ¼lesÃ©re. - Ã‰rtettem. Maradjanak a helyÃ¼kÃ¶n. Azonnal indulunk. - a kÃ©t nemrÃ©g Ã©rkezettre nÃ©zett.

- Ã‰rtem. Vagyis elÅ‘szÃ¶r prÃ³bÃ¡ljuk nem sokkolni, amennyire lehet. UtÃ¡na meg meggyÅ‘zni, hogy jÃ¶jjÃ¶n Atlantiszra. - Sheppard elmosolyodott azon, mikor eszÃ©be jutott az, amikor Carson elszÃ³lta magÃ¡t a jÃ©g alatt levÅ‘ antarktiszi bÃ¡zison.

A hÃ¡rom fÅ‘ mellÃ© mÃ©g kÃ©t katona is tÃ¡rsult, egyenruhÃ¡ban. Davis Ã¶ltÃ¶nyben, Sheppard farmerben Ã©s ingben, Carson is civil Ã¶ltÃ¶zÃ©kben lÃ©pett be az Ã©pÃ¼let ajtajÃ¡n. ElÃ©g feltÅ±nÅ‘ jelensÃ©g volt a csapat. Mindenki megÃ¡llt, megfordult, vagy csak elnÃ©mult egy pillanatra. Davis Å‘rnagy elintÃ©zte a hivatalos rÃ©szt, Ã-gy csakhamar megerÅ‘sÃ-tÃ©st kaptak arrÃ³l, hogy a keresett szemÃ©ly jelenleg pontosan merre van az Ã©pÃ¼letben. Ãštba igazÃ-tÃ¡st is kaptak. Ã•gy elindultak a megadott labor felÃ©.

A szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©p Ãºjabb elemzÃ©sbe kezdett egy megadott paramÃ©ter szerint. Az elÅ‘tte levÅ‘ papÃ-rokon jÃ¡rt a tekintete, amelyen szÃ¡mok Ã©s grafikonok sorakoztak. A mÃ¡sik oldalon egy laptop mÅ±kÃ¶dÃ¶tt. Az egÃ©sz helyisÃ©gben ismerÅ‘s, technikai labor illat keringett. A labor ajtaja nyitva volt. A folyosÃ³n diÃ¡kok Ã©s professzorok sÃ©tÃ¡ltak. Davis mikor kÃ¶zelebb Ã©rt, bekopogott.

- Ã‰dvÃ¶zletem. Szabad? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

A lÃ¡ny, aki eddig hÃ¡ttal Ã¼lt, megfordult.

- JÃ¶jjÃ¶n be. - egy pillanatra mÃ©g a papÃ-rok vontÃ¡k el a pillantÃ¡sÃ¡t Ã©s a toll, amit letett.

Nem igazÃ¡n tudatosult mÃ©g benne az, hogy ki is szÃ³lt hozzÃ¡. MiutÃ¡n felÃ¡llt, meglÃ¡tta a csapatot. Nem a normÃ¡l ijedsÃ©g fogta el, hanem egy mÃ©lyebb, pÃ¡nik szerÅ± fÃ©lelem. Nem igazÃ¡n tudta leplezni. Mivel nem sokan kerestÃ©k fel eddig a katonasÃ¡gtÃ³l itt, ezÃ©rt halkabb hangon megszÃ³lalt.

- Ugye...a szÃ¼leim...jÃ³l vannak? - suttogta szinte megdermedve a fÃ©lelemtÅ‘l.

Davis-nek Ã©s John-nak ekkor vÃ¡lt vilÃ¡gossÃ¡, hogy szegÃ©ny lÃ¡nyra jobban rÃ¡hoztÃ¡k a frÃ¡szt, mit vÃ¡rtÃ¡k. Pedig mÃ©g csak most lÃ©ptek be. Mi lesz itt, ha kiderÃ¼l az idegen technolÃ³gia? Nem is beszÃ©lve mÃ©g AtlantiszrÃ³l, a furcsa Ã¡lmokrÃ³l, meg az Å•s gÃ©nrÅ‘l. Davis meg akart szÃ³lalni, Ã¡m Sheppard megelÅ‘zte.

- Nyugodj meg! - tegezte le azonnal. Ãšgy Ã©rezte ez most kÃ©zenfekvÅ‘bb megoldÃ¡s lesz, mintha a magÃ¡zÃ³dÃ¡snÃ¡l marad - A szÃ¼leid jÃ³l vannak.

Ahogy John a szavakat mondta, Ãºgy lÃ¡tszÃ³dott a lÃ¡nyon, hogy a hirtelen ijedsÃ©g szinte levedlik rÃ³la. Egy furcsa kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g kÃºszott a helyÃ©re, ahogy figyelte a bent levÅ‘ket.

- ElnÃ©zÃ©st a viselkedÃ©sem miatt. - szabadkozott azonnal - Csak tudjÃ¡k, megijedtem. A katonasÃ¡g elÃ©g kevÃ©s esetben keres meg valakit csak Ãºgy, a tÃ¶bbit azt hiszem sejthetik.

- Akkor, ha nem tÃ©vedÃ¼nk Emilia Von-hoz van szerencsÃ©nk, igaz? - nÃ©zett rÃ¡ komolyan Davis.

A lÃ¡ny bÃ³lintÃ¡s kÃ¶zepette vÃ¡laszolt.

- Igen. Ã œdvÃ¶zlÃ¶m Magukat. Emilia Von. Miben segÃ-thetek? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

Sheppard Ãºgy vÃ©lte jobb, ha csendben marad. Carson meg orvos lÃ©tÃ©re, addig nem gondolt a szavak terepÃ©re merÃ©szkedni, mÃ-g el nem jÃ¶n az ideje annak, hogy a sajÃ¡t szakterÃ¼letÃ©ben jeleskedjen. MÃºltkor elÃ©g rosszul sÃ¼lt el a dolog, nem akarta Sheppard esetÃ©t utÃ¡nozni. Davis intett a velÃ¼k levÅ‘ kÃ©t katonÃ¡nak, akik kimentek Ã©s becsuktÃ¡k maguk mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t. A lÃ¡ny egy helyben Ã¡llt. Csendben, Ã¡m egyre nÃ¶vekvÅ‘ pulzussal Ã©s kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡ggal vÃ¡rta, hogy a jÃ¶vevÃ©nyek a tÃ¡rgya tÃ©rjenek.

- A nevem Paul Davis Ã‘rnagy. Ã• itt mellettem John Sheppard alezredes Ã©s doktor Carson Beckett. - mutatta be tÃ¡rsait.

A kÃ©t mÃ¡sik ember bÃ³lintott. Emilia viszonozta. MÃ©g mindig csak Ã¡llt ott.

- A lÃ©gierÅ‘tÅ‘l jÃ¶ttek? - Ã©rkezett a kÃ©rdÃ©s.

- Ãšgy is mondhatjuk. - mondta Sheppard, aki Davis-re nÃ©zve egy pillantÃ¡ssal intÃ©zte el az elÅ‘bbi mondatÃ¡nak "pontatlansÃ¡gÃ¡t".

- Az egyik, nemrÃ©giben publikÃ¡lt kutatÃ¡sÃ¡rÃ³l szeretnÃ©nk pÃ¡r informÃ¡ciÃ³t kapni. - indult el lassan Paul.

Emilia lÃ¡thatÃ³lag azonnal kapcsolt, hogy mirÅ‘l van szÃ³. Igaz, sok publikÃ¡ciÃ³ja mÃ©g nem volt, Ã¡ltalÃ¡ban csapatban dolgoztak, tÃ¶bb professor tÃ¡mogatÃ¡sÃ¡val. MÃ©gis a hÃ¡rom fÃ©rfi azonnal lÃ¡thatta, hogy a lÃ¡ny rÃ¡jÃ¶tt arra, mi Ã©rdekli Å‘ket.

- A kristÃ¡lyszerkezetben valÃ³ adattÃ¡rolÃ¡srÃ³l lenne szÃ³, ha jÃ³l Ã©rtem. - szavaiban megbÃºjt a normÃ¡l zengÃ©s mÃ¶gÃ¶tti kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g. MÃ©gsem mozdult. Szinte felmÃ©rte az elÅ‘tte Ã¡llÃ³kat. - Mi kÃ¶ze ehhez a lÃ©gierÅ‘nek? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt - ElnÃ©zÃ©st, de tudattÃ¡k volna velem, ha ilyesfÃ©le talÃ¡lkozÃ³t akartak volna.

Davis Ã©s Sheppard meglepÅ‘dÃ¶tt.

- SzigorÃºan titkos kÃ©rdÃ©srÅ‘l van szÃ³. - szÃ³lalt meg John.

Emilia nÃ©zte Å‘t Ã©s Ãºgy pÃ¡sztÃ¡zta, mintha ismerte volna. MÃ©gsem szÃ³lt semmit.

- NÃ©zze. SÃ¼rgÅ‘s lenne, hogy megtudjunk pÃ¡r informÃ¡ciÃ³t. - lÃ©pett kÃ¶zelebb Davis.

- A kutatÃ¡s publikus volt. Ott vannak a papÃ-ron az eredmÃ©nyek. MÃ©gis miÃ©rt jÃ¶ttek maguk ide szemÃ©lyesen? MifÃ©le informÃ¡ciÃ³ kellhet maguknak, amit csak ekÃ©pp szerezhetnek meg? - Ã©rdekes vÃ©dekezÃ©s volt. A lÃ¡ny maga is tudta, hogy a lÃ©gierÅ‘, vagy a katonasÃ¡g, csak Ã³gy nem fog eljÃ¶nni egy egyetemi kutatÃ³kÃ¶zpontba. Paul sÃ³hajtott Ã©s Sheppard-ra nÃ©zett.

- Emilia. Tudom, hogy most elÃ©ggÃ© furÃ¡n fog hangzani, amit mondani fogok. MÃ©gis, azt hiszem jobb lesz minÃ©l elÅ‘bb tÃ³lesni ezen. Paul Davis Å‘rnagy vagyok. A BolygÃ³vÃ©delemÃ©rt felelÅ‘s kormÃ¡nyhivataltÃ³l jÃ¶ttem. SzÃ¼ksÃ©gÃ¼nk lenne a segÃ-tsÃ©gÃ©re. SegÃ-t nekÃ¼nk? - nem hagyott a mondatai kÃ¶zepÃ©n idÅ‘t arra, hogy a vele szemben Ã¡llÃ³ megszÃ³lalhasson.

- Ã‰gy lÃ¡tom elÃ©g fontos maguknak az a kutatÃ¡si eredmÃ©ny. - nÃ©zett rÃ¡juk komolyan, majd picit elmosolyodott - SegÃ-tek, ha tudok. Akkor a kristÃ¡ly vizsgÃ¡lati anyagokat szeretnÃ©k lÃ¡tni? - kÃ©rdezte. Valamennyire felkÃ©szÃ¼lve arra, hogy elmesÃ©lje az egÃ©szet, rÃ¶viden.

- Igen. Az. - lÃ©pett kÃ¶zelebb Davis, s barÃ¡tsÃ¡gosan megÃ©rdeklÅ‘dte - MesÃ©lne arrÃ³l, hogy mikÃ©nt is sikerÃ¼lt szert tennie a kutatÃ¡s alapjÃ¡ul szolgÃ¡lÃ³ Ã¼vegdarabra? - Davis azÃ©t nem nevezte kristÃ¡lynak, az amÃºgy kristÃ¡lyt, mert remÃ©lte ezzel oldhatja kissÃ© az eddig kialakult feszÃ¼lt pillanatokat.

- KristÃ¡ly... - javÃ-totta ki Emilia, enyhe mosoly kÃ-sÃ©retÃ©ben - Ã‰gy tÅ±nik egy elÃ©ggÃ© bonyolult kristÃ¡ly. Az Ã¼veg az mÃ¡s. - ezzel elindult Ã©s elÅ‘szedett egy mappÃ¡t.

EkÃ¶zben Sheppard Ã©s Carson is felzÃ¡rkÃ³ztak Davis mellÃ©.

- BolygÃ³vÃ©delem... - gondolkodott Emilia, mÃ-g az egyik szekrÃ©nyben tett-vett - MÃ©g soha nem hallottam rÃ³la. TalÃ¡n valamifÃ©le Ã¶kolÃ³giai hivatal Ã©s egyben katonai lÃ©tesÃ-tmÃ©ny? - nÃ©zett rÃ¡juk egy pillanatra.

- RÃ©szben... - vÃ¡gta rÃ¡ Davis - Esetleg lÃ¡thatnÃ¡nk a kristÃ¡lyt is? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt tovÃ¡bb.

- Mindet, vagy csak az Ã©pen maradt Ã©rdekli Ã¶nÃ¶ket? - kÃ©rdÃ©se szÃ-ntiszta Ã©rdeklÅ‘dÃ©st sugallt.

- TÃ¶bb is van? - lepÅ‘dÃ¶tt meg Sheppard.

- Igen, van pÃ¡r tÃ¶rÃ¶tt darab is. - vÃ¡laszolt a lÃ¡ny.

Egy nagyobb papÃ-rkÃ¶teget Ã©s egy dobozt tartott a kezÃ©ben. A legkÃ¶zelebbi asztalnÃ¡l megÃ¡llt, letette. A hÃ¡rom fÃ©rfire nÃ©zett. Carson mÃ©g nÃ©mÃ¡n, de kÃ-vÃ¡ncsian szemlÃ©lÅ‘dÃ¶tt. John Ã©s Davis elÅ‘rÃ©bb lÃ©pett Ã©s vÃ¡rtÃ¡k, hogy felnyÃ-ljon a "kincses lÃ¡dika".

- A kutatÃ¡s alapja az volt, hogy mikÃ©nt lehetne adatokat tÃ¡rolni kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ kÃ¶tÃ©ssel rendelkezÅ‘ kristÃ¡lyszerkezetekben. - pÃ¡r lapot mutatott, amit a katonÃ¡k Ã©rdeklÅ‘dÃ©ssel figyeltek. MÃ©g semmit sem ismertek fel, ami hasznosnak lett volna nevezhetÅ‘. Carson

kÃ¶zelebb jÃ¶tt. A katonÃ¡k komolysÃ¡gÃ¡t, mosolygÃ³s arcÃ¡val Ã©s kedvesen csengÅ‘ hangjÃ¡val prÃ³bÃ¡lta feloldani.

- S honnan szerezte ezeket a kristÃ¡lyokat? - nÃ©zett a lÃ¡nyra, aki a kÃ©rdÃ©ssel pÃ¡rhuzamosan felnyitotta a dobozt.

Sheppard Ã©s Carson a pillanat parÃ¡nyi rÃ©szÃ©ben ismertÃ©k fel az Å•sÃ¶k Ã¡ltali technolÃ³giÃ¡t, de Davis is tudta, hogy mit lÃ¡t.

- Egy geolÃ³gus csoport talÃ¡lta egy Ã¡satÃ¡son. - vÃ¡laszolta nyugodtan, Ã©s kÃ¶zelebb tette a nÃ©zelÅ‘dÅ‘khÃ¶z a dobozt - Nem tudtÃ¡k megÃ¡llapÃ-tani, hogy milyen korbÃ³l valÃ³, Ã-gy kettÃ© osztottÃ¡k a leletet. Mivel anyÃ¡m geolÃ³gus, az egyetem Ã¡tvett pÃ¡r kristÃ¡lyt kutatÃ¡si cÃ©lokra. Ã•gy kerÃ¼ltek ide. RemÃ©ltÃ©k talÃ¡n talÃ¡lunk valamit. Vagy elbÃ-belÅ‘dÃ¼nk vele egy kicsit. TudjÃ¡k, tÃ¶bb szem tÃ¶bbet lÃ¡t. - a csoportra nÃ©zett, akiken furcsa arcvonÃ¡sokat vÃ©lt felfedezni - A rÃ©gÃ©szek azt mondtÃ¡k, hogy lehet valamifÃ©le dÃ-szÃ-tÅ‘elemek lehettek, vagy valami tÃ©rkÃ©pÃ¡brÃ¡k. Akkor mÃ©g Ã¼vegnek nÃ©ztÃ©k Å‘ket.

NÃ©ma csend kÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt a tÃ¡rsasÃ¡g kÃ¶zÃ©. Emilia a papÃ-rok kÃ¶zÃ¶tt keresett.

- A kutatÃ¡s Ã©rdekes volt. Igaz, hogy semmi Ã©rtelmeset sem talÃ¡ltunk, de kezdetnek nagyon hasznos kutatÃ¡si eredmÃ©nynek nevezhetjÃ¼k. - visszafogottan elmosolyodott - Egyszer a szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©p kÃ©pernyÅ‘jÃ©n Ã©rdekes Ã¶sszevisszasÃ¡g jelent meg. LÃ¡ttam mÃ¡r ilyet. Egyszer, mikor egy rossz alaplap Ã©s grafikus kÃ¡rtya okozott galibÃ¡t. - elÃ©jÃ¼k nyÃºjtott egy papÃ-rlapot - LÃ¡tjÃ¡k. ElÃ©g kusza, nÃ©gyetek, tÃ©glalapok...

A hÃ¡rom szemÃ©ly kÃ¶zÃ¼l Sheppard Ã©s Carson egymÃ¡sra nÃ©zetek a megdÃ¶bbentsÃ©gtÅ‘l. A papÃ-ron Å•s szÃ¶veg tÃ¶rmelÃ©kek voltak. Ekkor mÃ¡r biztosak voltak abban, hogy kÃ¶ze van a kristÃ¡lyoknak az Å•sÃ¶khÃ¶z. Sheppard Davis-re nÃ©zett olyan pillantÃ¡ssal, amibÅ‘l az Å‘rnagy tudta, hogy itt az idÅ‘.

- Emilia. Azt hiszem el kell mondanunk Ã–nnek valamit. - kezdte a fÃ©rfi, mire Emilia rÃ¡nÃ©zett. - Azok a kristÃ¡lyok nem fÃ¶ldi eredetÅ±ek.

- Hogy Ã©rti, hogy nem fÃ¶ldi eredetÅ±ek? - furcsÃ¡n, gyanÃºsan pislogott.

- AzÃ©rt jÃ¶ttÃ¼nk, mert meghatÃ¡rozott hivatali rÃ©szlegek lÃ¡ttÃ¡k a kutatÃ¡st. S a kÃ©peket a kristÃ¡lyrÃ³l. Amik...

- ElnÃ©zÃ©st, de maguk most mirÅ‘l is beszÃ©lnek? Mit is keresnek itt valÃ³jÃ¡ban? - Emilia hirtelen megrÃ©mÃ¼lt, hÃ¡trÃ¡lni kezdett.

- Nyugalom! Nem kell fÃ©lnie! - mondta Davis.

- Nem akarjuk bÃ¡ntani! - csatlakozott Carson is.

Emilia a telefonjÃ¡t kereste. MegtalÃ¡lta, Ã©s azonnal az apjÃ¡t akarta rajta tÃ¡rcsÃ¡zni, mikor Sheppard kÃ©nyszerÅ±, suttogÃ³ hangon megszÃ³lalt.

- Nem Ã¡lmodott vÃ©letlenÃ¼l mostanÃ¡ban...valami elÃ©g Ã©rdekeset? Valami filmbe illÅ‘t? - nÃ©zett rÃ¡ Sheppard kÃ©rdÅ‘n. Tekintete

jelezte, hogy tovÃ¡bb is folytatja, ha nem telefonÃ¡l.

Emilia fogta mÃ©g a telefont. Szeme Sheppard-on jÃ¡rt. Komolyan, Ã¡m halkabban szÃ³lalt meg.

- Mi kÃ¶ze ennek ehhez a kutatÃ¡shoz?

John kÃ¶zelebb ment, fenntartva a szemkontaktust.

- Emilia. Tudom, hogy jelenleg elÃ©ggÃ© Ã¶ssze vagy zavarodva. - szeme meglepÅ‘ nyugodtsÃ¡got Ã¡rasztott, amiben megbÃºjt a remÃ©ny fÃ©nye is. - Egy ideje nem Ã¡lmodsz valami furÃ¡t? Lehetetlent? Nem lÃ¡tsz olyan dolgokat, amiket eddig nem?

- Nem nÃ©zzÃ¼k Å‘rÃ¼ltnek, ne fÃ©ljen. - fÅ±zte hozzÃ¡ komolyan Davis.

Carson kÃ¶zelebb ment, s megÃ¡llt Sheppard mellett.

- Kedvesem. Ha lÃ¡ttÃ¡l valamit, kÃ©rlek mondd el. Nem fogunk sem kinevetni, sem bÃ¡ntani. Fontos lenne. - mosolya bÃ¡torÃ-tÃ³ volt, s szemeiben Å‘szinte emberi Ã©rzÃ©sek tÃ¼krÃ¶zÅ‘dtek.

- PÃ¡r hÃ³napja...van, hogy nÃ©ha furcsÃ¡kat Ã¡lmodom. Nem mindig. - nÃ©zett rÃ¡juk, de fÅ‘leg Sheppard nÃ©ma mozdulatlansÃ¡ga lepte meg, aki vÃ¡rta a vÃ¡laszÃ¡t. - Olyan mintha egy sci-fi-ben lennÃ©k. - megÃ¡llt. Mikor a hÃ¡rom ember nÃ©mÃ¡n vÃ¡rt s nem mozdult folytatta - LÃ¡ttam bolygÃ³kat. LÃ¡ttam valami csatÃ¡nak tÅ±nÅ‘ dolgokat. ElÃ©g rÃ©misztÅ‘ volt. Ã•m lÃ¡ttam valami igen szÃ©pet is. Valami csodÃ¡latosat. Olyan volt, mint egy nagy...csillag a vÃ-zen...

- Nem Ã©rezted Ãºgy, hogy mintha valaki mÃ¡s szemÃ©n keresztÃ¼l nÃ©znÃ©d ezeket? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Sheppard.

- Ã•lmunkban ez Ã¡ltalÃ¡ban Ã-gy van nem? Egyszer Ã-gy, egyszer amÃºgy lÃ¡tjuk a dolgokat. - vÃ¡laszolta, s kissÃ© frusztrÃ¡ltan Ã¡llt ott. Eddig senkinek sem beszÃ©lt ezekrÅ‘l az Ã¡lmokrÃ³l. Most mÃ©gis itt Ã¡ll hÃ¡rom ismeretlen, akik mintha tudnÃ¡nak valamit.

- Nem hallott neveket? Nem Ã©rzett valamit? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Carson.

- Nem. Nem Ã©reztem. Olyan volt, mintha tÃ©vÃ©t nÃ©znÃ©k. Csak elÃ©g Ã¶sszevisszasÃ¡g volt benne. Nem tudnÃ¡m Ã¶sszefoglalni. - megÃ¡llt s kissÃ© ijedten nÃ©zett a kristÃ¡lyokra - Ezek miatt van?

- Nem tudjuk. - vÃ¡laszolta Davis.

- Lehet, hogy valami szerkezet rÃ©szei? Ami Ã¶sszekapcsolta a... - suttogta Carson John-nak.

- Szerinted talÃ¡ltak mÃ¡st is? Csak nem tudjÃ¡k mit Ã©s beindÃ-thattÃ¡k, beindÃ-thatta? - kÃ©rdezett vissza.

- Meglehet. - vont vÃ¡llat.

- Ezeknek a kristÃ¡lyoknak kÃ¶ze lehet az Ã¡lmaimhoz? - nÃ©zett rÃ¡juk a lÃ¡ny kissÃ© fÃ©lve, Ã¡m Ã©rdeklÅ‘dÅ‘ pillantÃ¡ssal.

- Az Ã¡satÃ¡son, nem talÃ¡ltak vÃ©letlenÃ¼l valamit? Amihez ezek a

kristÃ¡lyok tartoztak? - kÃ©rdezte az alezredes.

- Nem. Azt nem. AzÃ©rt is tÃ¶rtek Ã¶ssze, mert a markolÃ³ mikÃ¶zben az Ã¡satÃ¡st vÃ©geztÃ©k, felhasÃ-totta azt a rÃ©teget. Voltak ott mÃ©g kÃ¶vek, meg rÃ©gi agyagedÃ©nyek, meg ilyenek. - vÃ¡laszolta a lÃ¡ny - De mi kÃ¶ze van a kutatÃ¡snak az Ã¡lmaimhoz?

Davis Sheppard-ra nÃ©zett, aki Carson-ra. EzutÃ¡n Sheppard bÃ³lintott Davis-nek, aki kivett valamit a zsebÃ©bÅ‘l. HozzÃ¡Ã©rtÅ‘ szemek egybÅ‘l felismerhettÃ©k az Å•sÃ¶k Ã¡ltal kÃ©szÃ-tett Ã©letjeldetektort. Sheppard terve volt, hogy ne azonnal orvosi dolgokkal ijesszÃ©k meg a cÃ©lszemÃ©lyt. InkÃ¡bb hozzÃ¡ kÃ¶zelebb Ã¡llÃ³ Ã¡gon derÃ-tsÃ©k ki a gÃ©n meglÃ©tÃ©t, vagy hiÃ¡nyÃ¡t. Davis kezÃ©ben az eszkÃ¶z inaktÃ-van, masszÃ-v borÅ-tÃ¡sÃ¡val valami hadi kÃ¼tyÃ¼nek nÃ©zett ki.

- LÃ¡tott mÃ¡r ilyet? - kÃ©rdezte Davis.

A lÃ¡ny visszahÃºzÃ³dottan szemlÃ©lte mÃ©g az eszkÃ¶zt. PillantÃ¡saival mÃ©rte fel aprÃ³lÃ©kosan, s gondolkodott. Valami PDA szerÅ±sÃ©gnek vÃ©lte elsÅ‘ rÃ¡nÃ©zÃ©sre. MegszÃ³lalt.

- Nem. - vÃ¡laszolta egyÃ©rtelmÅ±en - KÃ¶ze van ahhoz, ami elhangozott az imÃ©nt? - nÃ©zett rÃ¡.

Davis nem vÃ¡laszolt, hanem a lÃ¡ny felÃ© nyÃºjtotta a kezÃ©t, Ã©s a benne nyugodtan fekvÅ‘ eszkÃ¶zt. Emilia ebbÅ‘l azt Ã©rtette ki, hogy a fÃ©rfi azt akarja, hogy vegye el Ã©s nÃ©zze meg. Ã“vatosan az eszkÃ¶z felÃ© nyÃºlt. Sheppard Ã©s Carson feszÃ¼lten figyeltek. Emilia megfogta az addig ismeretlen eszkÃ¶zt, Ã©s az idegen technolÃ³gia azon nyomban bekapcsolt. Sheppard boldogan elmosolyodott. Carson elÃ©gedetten fÃºjta ki a visszatartott levegÅ‘t, mikÃ¶zben Davis megszÃ³lalt.

- Ez mostantÃ³l tÃºlmutat azon. - vÃ¡laszolta, majd elkezdett valami kÃ³dfÃ©lÃ©t mondani a rÃ¡diÃ³jÃ¡ba. KinyÃ-lt az ajtÃ³ Ã©s az egyik katona Ã¡tadott egy mappÃ¡t.

Emilia csak a mozgÃ¡st Ã©rzÃ©kelte a kÃ¶zelÃ©ben. NÃ©zte az eddig mÃ©g soha nem lÃ¡tott eszkÃ¶zt, amirÅ‘l azonnal tudta, hogy valamifÃ©le szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©p. Mikor meglÃ¡tta a jeleket a borÃ-tÃ¡sÃ¡n, - amik egyeztek azzal, amit a szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©p "generÃ¡lt" Ã©s hibÃ¡nak vÃ©ltek- , csak egyre izgatottabb lett. Szinte nyugtatnia kellett magÃ¡t, Ã-gy mÃ©ly lÃ©legzetet vett minduntalan, mÃ-g az eszkÃ¶zt nÃ©zte. Azon hirtelen pontok jelentek meg, majd egyre tÃ¶bb pont. Ezek mellett pittyegÃ©s hangja tÃ¶rte meg a csendet. FelnÃ©zett.

- Szabadna megtudnom, hogy ez mÃ©gis micsoda? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- Egy Å•s Ã©letjeldetektor. - mosolygott John. A lÃ¡ny Ã©rtetlen pillantÃ¡sa nem hatott rÃ¡. Ã–rÃ¶mÃ©t nem tudta elnyomni, hogy beigazolÃ³dott a tÃ©ny, miszerint a lÃ¡nyban is van Å•s gÃ©n.

- Emilia Von. Ã–n vÃ©letlenÃ¼l kapcsolatba kerÃ¼lt olyan technolÃ³giÃ¡val, ami meghaladja a fÃ¶ldi kereteket. - Davis szÃ³lalt meg Ã©s lÃ¡tszott rajta, hogy nem akarja, hogy valaki is megzavarja, Ã-gy a lÃ¡ny csendben maradt. Kinyitotta a dossziÃ©t Ã©s egy tollat is tett bele. - Ez itt kÃ©t darab titoktartÃ¡si nyilatkozat. - ismertette komolyan. - Az elsÅ‘ arra vonatkozik, amit alÃ¡ kell Ã-rnia a nemrÃ©g elhangzott beszÃ©lgetÃ©sÃ¼nk miatt, amibe a

kristÃ¡lyok is beletartoznak. - szÃ¼netet tartott - A mÃ¡sik arra vonatkozik, hogy ha azt alÃ¡Ã-rja, akkor fel fogunk ajÃ¡nlani Ã–nnek egy Ã¡llÃ¡st. Mi tÃ¶bb, tÃ¶bbet fog megtudni arrÃ³l a dologrÃ³l is, amit a kezÃ©ben tart. Amennyiben tÃ¶bb idÅ‘re lenne szÃ¼ksÃ©ge, hogy eldÃ¶ntse, az idÅ‘ rendelkezÃ©sÃ©re Ã¡ll. Addig mi kint fogunk vÃ¡rni. - nyÃºjtotta felÃ© a mappÃ¡kat.

Emilia nÃ©zte a papÃ-rokat tartalmazÃ³ mappÃ¡kat, a kezÃ©ben levÅ‘ idegen szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pszerÅ±sÃ©get Ã©s hirtelen kisebb sokkot kapott. Nem tudta, hogy most alÃ¡Ã-rja a papÃ-rt, vagy ne Ã-rja alÃ¡. Adja vissza a kezÃ©ben levÅ‘ dolgot, esetleg kÃ©rjen idÅ‘t Ã©s felhÃ-vja az apjÃ¡t, vagy mi is legyen. Ã•tnyÃºjtotta Johnnak az Ã©letjeldetektort, akinek a kezÃ©ben az tovÃ¡bb mÅ±kÃ¶dÃ¶tt. Ez meglepte egy kicsit. Elvette a papÃ-rokat, majd Davis megjegyezte.

- KÃ©rem ne hÃ-vja fel az apjÃ¡t! Von ezredes nem rendelkezik a megfelelÅ‘ hozzÃ¡fÃ©rÃ©si szinttel ezen informÃ¡ciÃ³khoz. Nem Ã©rnÃ© meg zÃ¡rt kapukra talÃ¡lnia. Higgye el, amikor azt mondtam, hogy szigorÃºan titkos dologrÃ³l van szÃ³, az Ãºgy is volt. - ezzel Davis intett John Ã©s Carson felÃ©, majd kimentek.

Emilia Ã¡llt a kezÃ©ben a mappÃ¡val Ã©s a kifelÃ© sÃ©tÃ¡lÃ³ hÃ¡rom szemÃ©ly alakjÃ¡t figyelte. Amikor azok elhagytÃ¡k a labort, elsÃ©tÃ¡lt az asztalig Ã©s leÃ¼lt. ElÅ‘szÃ¶r maga elÃ© tette a mappÃ¡t. MÃ©g Ã¶sszecsukva, csak a benne levÅ‘ toll hajtotta meg annak felsÅ‘ rÃ©szÃ©t pÃ¡r fokos Ã-vben, Ã-gy az nem olvadt bele az asztal sÃ-k lapjÃ¡nak felÃ¼letÃ©be. Az asztalra kÃ¶nyÃ¶kÃ¶lt, kezÃ©t Ã¶sszekulcsolta maga elÅ‘tt. Ã•llÃ¡t rÃ¡helyezte Ã©s a dobozban levÅ‘ kristÃ¡lyokat figyelte. Mikor megkaptÃ¡k a leletet, azt hitte mindenki, hogy valami Ã¼vegdÃ-szek, vonalakkal. Azt is gondoltÃ¡k, hogy valamifÃ©le tÃ©rkÃ©p elemei voltak. Ã•m arra senki sem gondolt, hogy azok valami, nem fÃ¶ldi eredetÅ± dolgok.

~ Nem fÃ¶ldi eredetÅ±...Te jÃ³ Ã©g! - esett le a lÃ¡nynak ~ Csak nem azt akarjÃ¡k mondani, hogy ezek az Å±rbÅ‘l kerÃ¼ltek ide? ~ ez a gondolat tÃ¶redÃ©k indÃ-totta el a fantÃ¡ziÃ¡jÃ¡t.

Felvette az egyiket. MegnÃ©zte, kÃ¶rbeforgatta, Ã¡tnÃ©zett rajta. Ekkor hirtelen, mint derÃ¼lt Ã©gbÅ‘l villÃ¡mcsapÃ¡s, fÃ©nyesedett meg elÅ‘tte, az, amire eddig nem jÃ¶ttek rÃ¡.

- Ezek, ezek itt... - megnÃ©zte a tÃ¶bbit is - Ezek nem dÃ-szes vonalak, hanem egy Ã¡ramkÃ¶r rÃ©szei... - hihetetlenÃ¼l boldog volt, mikÃ¶zben egyszerre Ã¶ntÃ¶tte el valamifÃ©le fÃ©lelem is, amikor a "SzigorÃºan titkos" szÃ³Ã¶sszetÃ©telt meglÃ¡tta a mappÃ¡n.

Minden tudÃ³s lÃ©lek Ã¡hÃ-tozik azutÃ¡n, hogy olyan tudomÃ¡nyos kÃ-sÃ©rletek rÃ©sze lehessen, ami megrÃ¡zza a vilÃ¡got. Most Ãºgy Ã©rezte ennek a kÃ¼szÃ¶bÃ©n Ã¡ll. Valamit felfedezhettek a kristÃ¡lyokban, mert ezÃ©rt jÃ¶ttek ide. Ã•m akkor miÃ©rt adtÃ¡k a kezÃ©be azt az eszkÃ¶zt? MÃ©gis mi cÃ©lt szolgÃ¡lt? Mit jelentett az, hogy ez mÃ¡r tÃºlmutat mindenen, amit eddig hallott? A legjobban mÃ©gis az Ã©rdekelte, hogy ehhez az egÃ©szhez mÃ©gis hogyan kapcsolÃ³dnak a fura Ã¡lmai? Egyre zavarosabb volt minden. Visszatette a kristÃ¡lyokat, az Å‘ket eddig biztonsÃ¡gban ovÃ³ tÃ¡rolÃ³dobozba. SÃ³hajtott egyet Ã©s kinyitotta a mappÃ¡t. NÃ©zte a kÃ©t dokumentumot. Az egyik arra valÃ³, hogy titokban maradjon a kristÃ¡ly titka. A mÃ¡sik talÃ¡n ajtÃ³t nyit valami olyan dologba, amit eddig mÃ©g nem is remÃ©lt.

Ez igaz volt, ha alÃ¡Ã-rja, akkor nem ajtÃ³ tÃ¡rul ki elÅ‘tte, hanem a Csillagkapu. S mindenki, aki valaha lÃ¡tta a Csillagkaput, az tudja, hogy azon tÃºl nem csak az univerzum van...

A lÃ¡ny alÃ¡Ã-rta az elsÅ‘ papÃ-rt. Sejtette, hogy enÃ©lkÃ¼l el sem fognak menni a kint vÃ¡rakozÃ³ szemÃ©lyek. A mÃ¡sikra pillantott. Elmerengett az Ã¡lmain, amik elÃ©g nehezen felelevenÃ-thetÅ‘ek voltak, leginkÃ¡bb Ã¶sszevisszasÃ¡guk miatt. Nem tudta miÃ©rt, de Sheppard valamiÃ©rt nagyon ismerÅ‘s volt neki. Ã•m a mellette Ã¡llÃ³n is felfedezte, hogy valamiÃ©rt Sheppard kÃ¶zvetlenebb tÃ¡rsa lehet. Nem tudta, de valahogy kiÃ©rezte. A harmadik, aki diplomatikus megjelenÃ©sÃ©n tÃºl katona volt, valahogy kilÃ³gott a sorbÃ³l. A mobiljÃ¡ra tÃ©rt Ã¡t a tekintete. FelhÃ-vta volna az apjÃ¡t, hogy derÃ-tsen ki valamit, Ã¡m az Å‘rnagy szavai jutottak az eszÃ©be. BÃ¡rmi is van annak a hÃ¡tterÃ©ben, ami az elÅ‘bb tÃ¶rtÃ©nt, azt csak Ãºgy tudja meg, ha alÃ¡Ã-rja a mÃ¡sodik titoktartÃ¡si nyilatkozatot is. Ahogy a toll a kezÃ©ben Ã¡llt, s Ã-rni kezdett, valami furcsa Ã©rzÃ©se tÃ¡madt. Izgatott megnyugvÃ¡s uralta Ã©s elmosolyodott. Ã–sszecsukta a mappÃ¡t Ã©s az ajtÃ³t kinyitva a kint vÃ¡rakozÃ³ szemÃ©lyekre pillantott.

- Davis Å‘rnagy. BejÃ¶nnÃ©nek? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

Elindultak. Davis, Sheppard, Carson Ã©s a katonÃ¡k is. BeÃ©rve az Å‘rsÃ©g az ajtÃ³nÃ¡l maradt, Davis komolyan nÃ©zett rÃ¡.

- Meghozta a dÃ¶ntÃ©st? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- Igen. - adta Ã¡t a mappÃ¡t - AlÃ¡Ã-rtam mind a kÃ©t dokumentumot. - vÃ¡laszolta komoly pillantÃ¡ssal az arcÃ¡n.

Davis ellenÅ‘rizte, ezutÃ¡n elmosolyodott. Sheppard ebbÅ‘l leszÅ±rte a cÃ©lzÃ¡st Ã©s Carson is kapcsolt.

- KÃ¶szÃ¶njÃ¼k az egyÃ¼ttmÅ±kÃ¶dÃ©sÃ©t. - vÃ¡laszolt az Å‘rnagy - Azt hiszem az Ã©n munkÃ¡m ezzel vÃ©get is Ã©rt. Sheppard, azt hiszem most maguk jÃ¶nnek. - adta Ã¡t a szÃ³t.

John nem volt valami jÃ³ diplomata, de azÃ©rt nem is volt tÃºl rossz.

- Emilia. Azzal, hogy alÃ¡Ã-rtad azokat a papÃ-rokat, most be fogunk avatni olyan szigorÃºan titkos informÃ¡ciÃ³k Ã¡ltal Ã¶vezett vilÃ¡gba, amelyrÅ‘l eddig Ã¡lmodni sem mertÃ©l. - ekkor Sheppard elnevette magÃ¡t - Ez most azÃ©rt vicces, mert ki tudja milyen mÃ³don, mÃ©gis Ã¡lmodtÃ¡l rÃ³la.

Emilia szemei kikereskedtek, nem Ã©rtette mirÅ‘l van szÃ³. Ã•m csendben figyelt tovÃ¡bb. KÃ-vÃ¡ncsisÃ¡gÃ¡t egyre jobban szÃ-totta fel a fÃ©rfi minden szava.

- A kristÃ¡lyok, az elÅ‘bb a kezedbe adott eszkÃ¶z, Ã©s valÃ³szÃ-nÅ±leg az Ã¡lmaid is mind kapcsolatban vannak egy Å•sÃ¶knek nevezett fajjal. A mese tÃºl hosszÃº lenne. NÃ©zd el, nem vagyok rÃ©gÃ©sz sem tÃ¶rtÃ©nÃ©sz. EzÃ©rt ezt inkÃ¡bb rÃ¡hagyom a megfelelÅ‘ szakÃ©rtÅ‘kre. A lÃ©nyeg annyi, hogy kapcsolatba kerÃ¼ltÃ©l fÃ¶ldÃ¶n kÃ-vÃ¼li technolÃ³giÃ¡val. Ami mÃ©g talÃ¡n jelen esetben fontosabb, rendelkezel egy ritka gÃ©nnel is. - itt Carson-ra nÃ©zett.

- Ez a gÃ©n lehetÅ‘vÃ© teszi azon szemÃ©lyeknek, akik rendelkeznek

vele, hogy azokat a szerkezeteket aktivÃ¡lni tudjÃ¡k, amelyeket az Å•sÃ¶k lÃ©trehoztak. A gÃ©n nagyon kevÃ©s emberben van jelen a FÃ¶ldÃ¶n. Te a szerencsÃ©sek kÃ¶zÃ© tartozol. - mosolygott.

A lÃ¡ny csendben emÃ©sztette a hallottakat.

- Egy kicsit mÃ©g zavarosak az informÃ¡ciÃ³k. ElnÃ©zÃ©st. - gondolkodott, de az elÅ‘tte Ã¡llÃ³k miatt Ã©s a nemrÃ©g tÃ¶rtÃ©nt esemÃ©nyek fÃ©nyÃ©ben, ez nem volt tÃºl egyszerÅ±. Levont egy kÃ¶vetkeztetÃ©st, amit meg is osztott az elÅ‘tte Ã¡llÃ³kkal. - Azt szeretnÃ©m kÃ©rdezni, hogy ezt miÃ©rt is osztjÃ¡k meg velem? AlÃ¡Ã-rtam a papÃ-rokat. Az, hogy mÃ©g itt vannak azt sejteti, hogy ezzel mÃ©g nincs vÃ©ge. - komoly volt - El akarjÃ¡k vinni a kristÃ¡lyokat? - nÃ©zett rÃ¡juk.

- Nem csak azokat, hanem TÃ©ged is. - vÃ¡laszolta John Ã©s mosolygott.

- MÃ©gis hova? - nÃ©zett rÃ¡ csodÃ¡lkozva a lÃ¡ny.

- Lenne kedved egy olyan helyen dolgozni, amitÅ‘l elÃ¡ll a lÃ©legzeted is? - nÃ©zett rÃ¡ jÃ³l ismert Sheppard fÃ©le mosollyal.

- MÃ¡r Ã-gy is elÃ©ggÃ© nehezen kapok levegÅ‘t... - vÃ¡laszolta Emilia Ã©s a vicces kijelentÃ©se mÃ©gis komolysÃ¡got tÃ¼krÃ¶zÃ¶tt.

- Lenne egy Ã¡llÃ¡s szÃ¡modra egy bÃ¡zison. - mondta Davis.

- Ã•llÃ¡s? - lepÅ‘dÃ¶tt meg a lÃ¡ny - MifÃ©le Ã¡llÃ¡s Ã©s hol is?

- Egy mÃ©rnÃ¶ki Ã¡llÃ¡s. Azon a csillagon, amit Ã¡lmodtÃ¡l. - mosolygott John.

- Az a csillag alakÃº hely lÃ©tezik? - Ã¡mult el a lÃ¡ny, majd izgatottan folytatta - Azt akarjÃ¡k mondani, hogy minden, amit Ã¡lmodtam az igaz? - nÃ©zett rÃ¡juk meglepÅ‘dve.

- Nagyon valÃ³szÃ-nÅ±, hogy igen. - vÃ¡laszolta Carson.

- Akkor lenne kedved Atlantiszon dolgozni? - nÃ©zett rÃ¡ Sheppad.

Emilia a meglepÅ‘dÃ©sbÅ‘l az Ã¡mulatba esett, majd ezek kÃ¶zÃ¶tt valahol fÃ©lÃºton megrekedt.

- Atlantisz? - nÃ©zett rÃ¡juk - Igen, lenne. - vÃ¡laszolta.

- Alezredes. A mi munkÃ¡nk ezennel vÃ©get Ã©rt. JÃ³ utat. - mondta Davis Ã©s bÃ³lintott - Emilia. Ã–rÃ¼ltem a talÃ¡lkozÃ¡snak. Sok szerencsÃ©t a Pegazus-galaxisban. - a mosolya utÃ¡n a kÃ©t katonÃ¡val tÃ¡vozott. Az ajtÃ³ bezÃ¡rÃ³dott, mikor John a lÃ¡ny elÃ© lÃ©pett.

- A Pegazus-galaxisban? - nÃ©zett hirtelen meglepÅ‘dÃ¶tt pillantÃ¡ssal John-ra Emilia.

- Emilia. Elhiszem, hogy most Ã¶ssze vagy zavarodva. Minden kÃ©rdÃ©sre vÃ¡laszt fogsz kapni, de most indulnunk kell. - kÃ¶zÃ¶lte barÃ¡tsÃ¡gos siettetÃ©ssel. - Nyugalom. Minden rendben lesz. Atlantisz jÃ³ hely. MeglÃ¡tod, imÃ¡dni fogod. - mosolygott.

- Rendben. - mondta a lÃ¡ny.

IgazÃ¡bÃ³l fogalma sem volt, hogy hova is rohannak. Elvette a telefonjÃ¡t, majd mikor John pillantÃ¡sa a kristÃ¡lyokra tÃ©rt, Ã©rtette, hogy azokat is magÃ¡val kell hoznia. Gyorsan Ã¶sszepakolta. Elindultak a folyosÃ³n. John elÅ‘l, Emilia szorosan mÃ¶gÃ¶tte, Carson zÃ¡rta a sort. Emilia kÃ¶rÃ¼l mintha lelassult volna az idÅ‘. SzorÃ-totta a dobozt, ami most a jÃ¶vÅ‘jÃ©t jelentette. Maga se Ã©rtette, de Ãºgy Ã©rezte kapaszkodnia kell belÃ©. Az ismeretlen vilÃ¡g mÃ©g csak morzsÃ¡kat engedett meg neki lÃ¡tni, aprÃ³ momentumokat. Hirtelen kÃ©rdezni sem tudott volna mit. Annyi kÃ©rdÃ©se volt, hogy napokig sorolhatta volna a kÃ©t szemÃ©lynek. KiÃ©rtek az Ã©pÃ¼letbÅ‘l. BeszÃ¡lltak egy terepjÃ¡rÃ³ba. Emilia ekkor szÃ³lalt meg.

- Jelentenem kellene a professzorok felÃ© a tÃ¡vollÃ©tem. - mondta.

- Ne aggÃ³dj, Davis elintÃ©zte. - vÃ¡laszolta Sheppard - A cÃ©lÃ¡llomÃ¡st tudja. - mondta a katonÃ¡nak, aki a jÃ¡rmÅ±vet vezette.

A terepjÃ¡rÃ³ kigÃ¶rdÃ¼lt a parkolÃ³bÃ³l s felÃ¼letÃ©n megcsillant a napfÃ©ny, ahogy elhagyta az Ã¡rnyÃ©kot jelentÅ‘ fÃ¡kat. Emilia akkor lepÅ‘dÃ¶tt meg, amikor a jÃ¡rmÅ± megÃ¡llt a hÃ¡zuk elÅ‘tt.

- Emilia. Mennyi idÅ‘re van szÃ¼ksÃ©ged, hogy Ã¶sszeszedd a holmijaidat? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt John.

- Mit is kellene csomagolnom? Mennyi idÅ‘re? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- RuhÃ¡kat, Ã©s egy-kÃ©t szemÃ©lyes tÃ¡rgyat. - vÃ¡laszolta az alezredes - KÃ©szÃ¼lj fel rendesen. Az lesz a legjobb.

- Renden. - mondta a lÃ¡ny, majd lÃ¡tszÃ³dott rajta, hogy valami nagyon nyomasztja. - A szÃ¼leimtÅ‘l elbÃºcsÃºzhatom?

- Persze. Holnap reggel 7-re Ã©rted jÃ¶vÃ¼nk. Megfelel? - kÃ©rdezte az alezredes. Ã‰rtette a lÃ¡ny reakciÃ³jÃ¡t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Reggel talÃ¡lkozunk. - vÃ¡laszolta.

- Emlia! - szÃ³lÃ-totta meg Sheppard - Tudod, nem mondhatsz semmit. - mondta, de Ã¡tadott egy telefonszÃ¡mot. - Von ezredes bizonyosan kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dni fog. Mondd meg neki, hogy hÃ-vja fel ezt a szÃ¡mot.

- Ã•tadom. - mondta Emilia majd bÃ³lintott - ViszlÃ¡t reggel!

- Szia! - jÃ¶tt a vÃ¡lasz Ã©s a terepjÃ¡rÃ³ elindult.

Emilia belÃ©pett a hÃ¡zba Ã©s hirtelen elveszettnek Ã©rezte magÃ¡t. Annyit tudott, hogy pakolnia kell. MÃ¡r dÃ©lutÃ¡n volt. Nincs sok ideje arra, hogy hÃºzza az idÅ‘t. Mivel ekkor mÃ©g egyedÃ¼l volt otthon, Ã-gy felment a szobÃ¡jÃ¡ba. ElÅ‘vett egy bÅ‘rÃ¶ndÃ¶t Ã©s elÅ‘szÃ¶r az Ã¡gyra dobÃ¡lta azokat a holmikat, amiket vinni akart. Ezt a hegyet idÅ‘vel dombbÃ¡ csÃ¶kkentette. Ezt a dombot pedig lassan nagyjÃ¡bÃ³l sÃ-ksÃ¡ggÃ¡ egyengette a szortÃ-rozÃ¡s kÃ¶zepette. Mikor mÃ¡r Ãºgy lÃ¡tta, hogy a legszÃ¼ksÃ©gesebb dolgok megvannak, akkor

elkezdte a bÅ‘rÃ¶ndbe belezsÃºfolni azokat. EzutÃ¡n leÃ¼lt az Ã¡gyra. Azon jÃ¡rt az agya, hogy mi is tÃ¶rtÃ©nt nemrÃ©g. Annyival volt csak tisztÃ¡ban, hogy ahova most megy, oda egyszerÅ± ember nem teheti be a lÃ¡bÃ¡t. A Pegazus-galaxis. El se hitte hirtelen. Nem egy mÃ¡sik vÃ¡rosrÃ³l van szÃ³, egy teljesen idegen galaxisrÃ³l. S mÃ©g annyira keveset tudott mindenrÅ‘l. Valami idegen faj, amihez valahogy Å• is tartozik, kÃ©szÃ-tette azt a kristÃ¡lyt, amit eddig vizsgÃ¡lt. A jelek, amiket puszta hibÃ¡nak vÃ©ltek, azok mÃ©gis Ã©rtelmes informÃ¡ciÃ³k lehettek. Mi tÃ¶bb lehetnek, mivel azok az emberek akikkel ma talÃ¡lkozott, lehet meg tudjÃ¡k fejteni. Ã•m sehogy sem fÃ©rt jelenleg a fejÃ©be, hogy mi kÃ¶ze is van az egÃ©sznek az Ã¡lmaihoz. Egy olyan helyre megy, amit villanÃ¡sokban lÃ¡tott csak. Elbizonytalanodott kissÃ©. Sheppard megnyugtatta, hogy mindenre vÃ¡laszt fog kapni, csak ez adott egy kis megnyugvÃ¡st. MÃ¡r esteledett. A szobÃ¡ban elvette az egyik csalÃ¡di kÃ©pet, Ã¡m mÃ©g Ãºgy Ã©rezte magÃ¡val vinne valamit. Megakadt a pillantÃ¡sa egy Ã©rdekes kÅ‘darabon. Matt bÃ¡csikÃ¡ja kÃ©szÃ-tette mÃ©g rÃ©gebben. Egy Ã¡satÃ¡s utÃ¡n, mikor a geolÃ³gusok Ã©s kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k anyja is, pÃ¡r barlangot mÃ©rtek fel. Matt Ã¼gyes volt, Ã-gy faragott belÅ‘le egy kisebb absztrakt alkotÃ¡st. Minden oldalÃ¡n valami mintÃ¡val. A tetejÃ©re pedig egy rÃ©gi Ã¡ramkÃ¶r egyik darabjÃ¡t illesztette, gÃ¶mb alakban. A gÃ¶mbben pedig egy repÃ¼lÅ‘ volt. Olyan volt talÃ¡n mint egy hÃ³gÃ¶mb. Igaz hÃ³ nem volt benne, csak egy aprÃ³ lÃ¡mpa vilÃ¡gÃ-totta meg alulrÃ³l a vadÃ¡szrepÃ¼lÅ‘t. Ez a hÃ¡rom dolog, a kÅ‘, a repÃ¼lÅ‘ Ã©s a lÃ¡mpa Ã¶sszefoglalta a csalÃ¡djÃ¡t. Mindegyik emlÃ©keztette valakire. Ã•gy mosolyogva tette el. RemÃ©lte elviheti a mÃ¡sik galaxisba, mivel elÃ©ggÃ© nehÃ©z volt, s nem is volt Ã©pp kÃ¶nnyÅ± darab betuszkolni. FÃ©l Ã©ve kapta a szÃ¼letÃ©snapjÃ¡ra Matt-tÅ‘l. Most nagyon Ã¶rÃ¼lt ennek. EttÅ‘l jobb szemÃ©lyes tÃ¡rgyra nem is volt szÃ¼ksÃ©ge. Ã“vatosan a ruhÃ¡k kÃ¶zÃ© rejtette, nehogy eltÃ¶rjÃ¶n. EzutÃ¡n elrendezte a szobÃ¡jÃ¡t Ã©s mÃ©g pÃ¡r fontos dolgot Ã©s elindult lefelÃ©. A lÃ©pcsÅ‘kÃ¶n talÃ¡lkozott Ã¶sszeanyjÃ¡val.

- Szia Emili! - kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tte Ã©desanyja - MÃ¡r itthon is vagy? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- Igen. - vÃ¡laszolta - BeszÃ©lni szeretnÃ©k ma veletek. Apu mikor Ã©r haza? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt hangjÃ¡ban szorulÃ³ izgatottsÃ¡ggal.

- NemsokÃ¡ra. Matt is Ã¡tjÃ¶n vacsorÃ¡ra. SegÃ-tesz? - kÃ©rdezte.

- Persze. - mosolyodott el, s prÃ³bÃ¡lt nyugodt maradni.

MikÃ¶zben a vacsora kÃ©szÃ¼lt, prÃ³bÃ¡lta ezeket a pillanatokat az eszÃ©be vÃ©sni, az itthoni dolgokat elraktÃ¡rozni. MÃ©gis sokszor eszÃ©be jutott mi lesz mÃ¡snap.

EljÃ¶tt az este Ã©s a vacsora alatt Emilia igen szÅ±kszavÃº volt. Mikor mÃ¡r vÃ©geztek, de mÃ©g nem pakoltÃ¡k le a terÃ-tÃ©ket, megszÃ³lalt komolyan nÃ©zve az asztalnÃ¡l Ã¼lÅ‘kre.

- Anya, Apa, Matt. Ma kaptam egy Ã¡llÃ¡sajÃ¡nlatot. Megkerestek a kutatÃ¡s miatt, amit mÃºltkor publikÃ¡ltunk. - mesÃ©lte.

- Ez nagyszerÅ±. - jelentette ki anyja.

- Emili. Ez igen szÃ©p eredmÃ©ny. - mosolyodott el Matt is.

Apja csendben nÃ©zett, ezutÃ¡n megkÃ©rdezte.

- Pontosan hol is van ez Ã©s milyen munkakÃ¶rben? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

Emilia egy pillanatra magÃ¡ban tartotta a levegÅ‘t. Hiszen nem mondhatta azt, hogy egy mÃ¡sik galaxisban fog dolgozni. ElÅ‘vette a papÃ-rt, amin a telefonszÃ¡m volt. Ezt Ã¡tnyÃºjtotta az apjÃ¡nak.

- MÃ©rnÃ¶kkÃ©nt fogok dolgozni. Azt mondtÃ¡k, hogy ha kÃ©rdÃ©sed lesz, hÃ-vd fel ezt a szÃ¡mot. - mosolyodott el kissÃ© idegesen.

Apja nÃ©zte a szÃ¡mot, majd mikor meglÃ¡tta a papÃ-ron a megfelelÅ‘ jelzÃ©st, amit egyes hivatali Ã©s cÃ©ges papÃ-rokra szoktak nyomi, eltolta a szÃ©ket az asztaltÃ³l.

- ElnÃ©zÃ©seteket kÃ©rem, de ezt el kell intÃ©znem. - mondta Ã©s elindult.

Emili nÃ©zte az apja kÃ¶rvonalait, ahogy tÃ¡volodott. PrÃ³bÃ¡lt nyugodt maradni Ã-gy visszanÃ©zett az asztalnÃ¡l Ã¼lÅ‘kre.

- Mikor kezdesz kislÃ¡nyom? - nÃ©zett rÃ¡ az anyja.

- Holnap...reggel... - vÃ¡laszolta.

- MÃ¡r holnap? Az nem gyors egy kicsit? BÃ-rni fogod az egyetem mellett ezt is? - aggÃ³dott az anyja, kicsit gyorsnak vÃ©lte ezt a munkaÃ¼gyet.

- Megoldom. - vÃ¡laszolta a lÃ¡ny.

Matt nÃ©mÃ¡n figyelt. Ismerte mÃ¡r Emilit. Csendesen megkÃ©rdezte, mikor az anyja Ã©pp kivitt pÃ¡r tÃ¡nyÃ©rt.

- Valami gond van?

- Nincs. - vÃ¡laszolta a lÃ¡ny - Csak kicsit ideges vagyok.

- Emili. Figyelj ide! - Matt hangja suttogÃ³ volt, mÃ©gis valamifÃ©le erÅ‘ Ã¡radt belÅ‘le - Ne fÃ©lj ettÅ‘l! MegÃ¡llod a helyed! Hidd el nekem! - nÃ©mi zaj hallatszott, Matt Emili szemÃ©be nÃ©zett - Ott a helyed... - Matt hangja Ã©s pillantÃ¡sa kÃ¶zben Emilin Ã¡tfutott a hideg.

A pillanatot az anyja tÃ¶rte meg a konyhÃ¡bÃ³l jÃ¶vet, mikor lerakta a sÃ¼temÃ©nyt. PÃ¡r mÃ¡sodpercre rÃ¡ Ã©rkezett meg az apja is.

- GratulÃ¡lok Emili! - bÃ¼szke hangja csengett az Ã©tkezÅ‘ben, s a csalÃ¡d tÃ¶bbi tagjÃ¡ra nÃ©zett - Emilia a NASA egyik kutatÃ³Ã¡llomÃ¡sÃ¡n kapott mÃ©rnÃ¶ki Ã¡llÃ¡st. HolnaptÃ³l ott fog dolgozni. Nagyon neves professzorok Ã©s kutatÃ³k kÃ¶zÃ¶tt.

Emilia elmosolyodott. EzutÃ¡n elnÃ©zte a sÃ¼temÃ©nyes tÃ¡nyÃ©r szÃ©lÃ©n jÃ¡tszÃ³ fÃ©nycsÃ-kot, amit a lÃ¡mpa fÃ©nye keltett Ã©letre.

- Emili. Nem is mondtad... - szÃ³lalt meg Matt mosolyogva.

- TudjÃ¡tok, hogy nem szeretek dicsekedni. - vÃ¡laszolta

csendesen.

- Sok titok van mÃ©g az Univerzumban... - nevetett Matt - Meg kell fejteni Å•ket...

Emili elvett egy sÃ¼tit Ã©s mikÃ¶zben beleharapott visszamosolygott Matt-re.

A vacsora gyorsan elmÃºlt. Matt indulni kÃ©szÃ¼lt. ElkÃ¶szÃ¶nt. Emilia kikÃ-sÃ©rte az autÃ³ig.

- Matt! - szÃ³lÃ-totta meg, mielÅ‘tt mÃ©g beÃ¼lt volna - SzeretnÃ©m megkÃ¶szÃ¶nni, hogy kiskorom Ã³ta segÃ-tettÃ©l. NÃ©lkÃ¼led Ã©s a technikai zsenialitÃ¡sod nÃ©lkÃ¼l nem jutottam volna el eddig. Nagyon szÃ©pen kÃ¶szÃ¶nÃ¶m!

Matt ma este egyre furcsÃ¡bb volt. Emilia nem Ã©rtette. RÃ©gen lÃ¡tta mÃ¡r ilyen elrÃ©vedÅ‘nek a fÃ©rfit. MÃ©g kislÃ¡nykorÃ¡ban voltak ilyen pillanatok. Matt nÃ©zett rÃ¡ Ã©s mosolygott.

- Nincs mit kÃ¶szÃ¶nni. - nevetett, majd Ã¡tÃ¶lelte s komolyan a fÃ¼lÃ©be sÃºgta - A vÃ©redben van. - ezutÃ¡n beÃ¼lt az autÃ³ba - VigyÃ¡zz magadra Emili.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m! Te is vigyÃ¡zz magadra Matt! - vÃ¡laszolta Ã©s integetett, ahogy a kocsi elindult.

Megfordult Ã©s visszaindult a hÃ¡z felÃ©. A csillagok mÃ¡r fent ragyogtak. ElnÃ©zte Å‘ket egy darabig, s azon gondolkodott, hogy merre is lehet a Pegazus-galaxis. Mivel fÃ¡zni kezdett, Ã-gy egy mosoly utÃ¡n bement. Felment a szobÃ¡jÃ¡ba, elintÃ©zett mÃ©g pÃ¡r dolgot. Az Ã³rÃ¡n mÃ¡r jÃ³val elmÃºlt Ã©jfÃ©l, mire aludni tÃ©rt. MÃ©g egy idegig kattogtak a gondolatok az agyÃ¡ban, mint a relÃ© kapcsolÃ³i, csak nem hallatszott semmifÃ©le kattanÃ³ hang. Gondolatai kÃ¶zÃ¶tt nyomta el az Ã¡lom.

Reggel mÃ¡r hat Ã³ra elÅ‘tt csÃ¶rÃ¶tt az Ã³ra. Emilia nem aludt valami sokat. Egyre jobban izgult. ElkÃ©szÃ¼lt Ã©s levitte a bÅ‘rÃ¶ndjÃ©t. Apja Ã©s anyja mÃ¡r fent voltak. Az idÅ‘pont pedig egyre jobban kÃ¶zeledett. Anyja megÃ¶lelte Ã©s bÃ¼szkÃ©n nÃ©zett rÃ¡.

- Nagyon vigyÃ¡zz magadra Ã©s jÃ³ elsÅ‘ napot a munkahelyen. - mosolygott.

- VigyÃ¡zni fogok. - mondta Emilia.

Apja is megÃ¶lelte. Mikor a kocsi megÃ¡llt elÅ‘tt, s anyja elment, hogy kÃ¶szÃ¶ntse a reggeli vendÃ©geket, apja hivatalos hangon megszÃ³lalt.

- Biztos vagyok benne, hogy megÃ¡llod a helyed. - mondta - Nem tudom, hogy mi kÃ¶ze ennek a hadsereghez, de azt hiszem elÃ©g annyit tudnom, amennyit tudok. - elmosolyodott immÃ¡r apakÃ©nt - Induljunk. - ezzel megvÃ¡rta, hogy a lÃ¡nya Ã¡tlÃ©pje a kÃ¼szÃ¶bÃ¶t.

Emilia izgulva, gyomrÃ¡ban egy gombÃ³ccal az idegessÃ©gtÅ‘l Ã©s a kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡gtÃ³l sÃ©tÃ¡lt a reggeli friss levegÅ‘n a gÃ©pkocsi felÃ©. A bÅ‘rÃ¶nd kerekei aprÃ³ morajjal gurultak utÃ¡na, ahogy ment.

- JÃ³ reggelt. - kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tte Johnt.

- JÃ³ reggelt Emilia! - mosolygott a fÃ©rfi.

Egy Ã¶ltÃ¶nyÃ¶s fÃ©rfi lÃ©pett oda EmiliÃ¡hoz Ã©s a csomagjÃ¡t a terepjÃ¡rÃ³ csomagtartÃ³jÃ¡ba helyezte. MielÅ‘tt mÃ©g lecsukta volna, valamit rÃ¡illesztett. EzutÃ¡n visszaszÃ¡llt. John kÃ¶zelebb ment, mikor Emilia Ã©desapja odaÃ©rt.

- JÃ³ reggelt Uram! - kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tte. A megszÃ³lÃ-tÃ¡st olyan hangnemben mondta ki, hogy Von ezredes azonnal tudta, hogy a vele szemben Ã¡llÃ³ tudja, hogy ki Å•.

- Ã œdvÃ¶zlÃ¶m. - bÃ³lintott.

Emilia ekÃ¶zben beszÃ¡llt az autÃ³ba.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy megismerhettem Ã–nÃ¶ket. - mosolygott John.

Emilia apja lekezelt Sheppard alezredessel s kÃ¶zben parancsnak beillÅ‘ hangszÃ-nnel szÃ³lalt meg.

- VigyÃ¡zzon rÃ¡! - mondta.

- Igen Uram! - bÃ³lintott, Ã©rteve a parancsot Sheppard, s elindult az autÃ³ felÃ©.

Ahogy helyet fogalt elÅ‘l, a jÃ¡rmÅ±vet vezetÅ‘ sofÅ‘r bekapcsolta a motort Ã©s a terepjÃ¡rÃ³ elindult. Emilia integetett, majd mikor mÃ¡r az utca vÃ©gÃ©nÃ©l jÃ¡rtak, megszÃ³lalt.

- Hogyan fogunk eljutni a Pegazus-galaxisba? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- MindjÃ¡rt meglÃ¡tod. - vÃ¡laszolta John.

Lekanyarodtak Ã©s mentek pÃ¡r percig. A megfelelÅ‘ helyen a kocsi leparkolt. John kiszÃ¡llt, kinyitotta a hÃ¡tsÃ³ ajtÃ³t. Emilia kilÃ©pett Ã©s furcsÃ¡n nÃ©zett szÃ©t a kietlen, betonfalak kÃ¶zÃ¶tt.

Sheppard a rÃ¡diÃ³ja utÃ¡n nyÃºlt:

- Itt John Sheppard. A cÃ©lszemÃ©ly nÃ¡lunk van. Felvehetnek minket. - hallatszott Sheppard hangja Ã©s a rÃ¡diÃ³ susogÃ³ recsegÃ©se. EzutÃ¡n megfogta Emilia vÃ¡llÃ¡t.

PÃ¡r mÃ¡sodperc mÃºlva a kÃ©t ember a Daedalus hÃ-djÃ¡n Ã¡llt. Ekkor azonnal eleresztette a mellette Ã¡llÃ³ szemÃ©lyt Ã©s felvette a szokÃ¡sos alezredesi munkakÃ¶ri testtartÃ¡sÃ¡t.

- KÃ¶szÃ¶ntÃ¶m magukat a Daeldalus nevÅ± Å±rhajÃ³ fedÃ©lzetÃ©n. Caldwell ezredes vagyok, a hajÃ³ KapitÃ¡nya. - szÃ³lt Caldwell erÅ‘s, vezetÅ‘i hangon. Persze ezen informÃ¡ciÃ³k az Ãºj tagnak szÃ³ltak.

- Ã œdvÃ¶zlÃ¶m! Emilia Von. - bÃ³lintott, de mÃ©g fel sem fogta, hogy hol van Ã©s mikÃ©nt kerÃ¼lt ide.

- Ha nincs mÃ¡s dolgunk indulhatunk? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Caldwell, mikÃ¶zben az Ã¡mulÃ³ lÃ¡nyt figyelte, ahogy kÃ¶rbenÃ©z a hÃ-don.

- Igen. - vÃ¡laszolta Sheppard.

Steven kiadta a parancsot az indulÃ¡sra. A hajÃ³ lassan emelkedni kezdett, majd egyre gyorsult.

- Hogy kerÃ¼ltÃ¼nk ide? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Emilia.

- Teleporttal. - mosolygott Sheppard. Gyorsabb mint kocsi, nem igaz? - mosolygott.

- Ez is Å•s technolÃ³gia? - Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

- Nem, ez Asgard. - mondta Sheppard.

Emilia meglepÅ‘dÃ¶tt. MÃ©g nem kÃ©rdezett semmit. Erre is vÃ¡laszt fog kapni, de nem itt Ã©s nem azonnal. Nem kÃ©rdezett semmit sem, Ã-gy elvonta a tekintetÃ©t a hely, ahol voltak. PÃ¡r mÃ¡sodperc utÃ¡n elhagytÃ¡k a FÃ¶ld lÃ©gkÃ¶rÃ©t. A lÃ¡ny csodÃ¡lkozva figyelte a tÃ¶rtÃ©nÃ©seket. Lassan elkezdtek tÃ¡volodni. A lÃ¡ny kÃ¶zelebb ment az ablakhoz, majd John kÃ¶vette. NÃ©zte a tÃ¡volodÃ³ objektumot. A FÃ¶ld egyre csak aprÃ³bb Ã©s aprÃ³bb lett, Ã©s lassan a vÃ©gtelen univerzumban talÃ¡ltÃ¡k magukat.

- CsodÃ¡latos. - mondta meghitten Emilia, mikÃ¶zben a tÃ¡volodÃ³ bolygÃ³t figyelte.

EltÅ±nt a FÃ¶ld, Ã©s mÃ¡r suhantnak is. Furcsa fehÃ©res Ã©s kÃ©kes sugÃ¡rban.

- BelÃ©ptÃ¼nk a hipertÃ©rbe. - tudatta a fÃ©rfi mi is tÃ¶rtÃ©nt. - Gyere, megmutatom a kabinod. - intett a lÃ¡nynak, mikÃ¶zben Steven engedÃ©lyezÅ‘ tekintetÃ©t pÃ¡sztÃ¡zta.

Elindultak. A folyosÃ³ hosszÃº volt. SzÃ¼rke szÃ-ne kicsit komollyÃ¡ varÃ¡zsolta a lÃ©gkÃ¶rt. PÃ¡r dolgozÃ³ ember aprÃ³ pillantÃ¡st vetett a lÃ¡nyra, majd mentek is tovÃ¡bb. Minden a komolysÃ¡got, az elszÃ¡ntsÃ¡got tÃ¼krÃ¶zte. Mintha hirtelen egy mÃ¡sik vilÃ¡gba csÃ¶ppent volna az ember. Az egÃ©sz lÃ©gkÃ¶rÃ¶n Ã©rzÅ‘dÃ¶tt az-az erÅ‘, ami mindenkiben ott volt. Egy magasabb cÃ©l Ã©rdekÃ©ben cselekedni. Emilia nÃ©zett erre-arra. Annyi Ã©rdekes dolog tÃ¡rult elÃ©, hogy hirtelen azt se tudta mire figyeljen.

- Nagy hajÃ³. - mondta, mikÃ¶zben a tekintete mÃ©g mindig a hajÃ³ egyes rÃ©szeit pÃ¡sztÃ¡zta. EzutÃ¡n mosolyogva rÃ¡nÃ©zett John-ra - Mennyi ideig tart az Ã°t Atlantiszra?

- Tizennyolc napot leszÃ¼nk itt. - jelentette ki az ezredes, akin most mÃ¡r eluralkodott a katonai nyugalom.

ElÃ©rkeztek a kabinok felÃ©. John lassÃ-tani kezdett.

- Itt is lennÃ©nk. - megÃ¡llt.

Benyitott. MegvÃ¡rta azt, hogy az Ã°jonc belÃ©pjen.

- Itt van egy szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©p. Azt hiszem neked felesleges magyarÃ¡znom, hogyan nyiss meg bÃ¡rmit is. A lÃ©nyeg az, hogy tanulmÃ¡nyozd Ã¡t a rajta talÃ¡lhatÃ³ anyagokat. Ez az alap, amirÅ‘l tudnod kell. Nem gond, ha elsÅ‘re soknak fog tÅ±nni. MeglÃ¡tod

idÅ‘vel ez mÃ¡r csak aprÃ³ informÃ¡ciÃ³morzsa lesz szÃ¡modra. JÃ³ szÃ³rakozÃ¡st! - mosolygott.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. - vÃ¡laszolta a lÃ¡ny Ã©s a tekintetÃ©vel a laptopot mÃ©rte fel.

- Ha kellene valami, a hÃ-don megtalÃ¡lsz. - mosolyodott el a vÃ©gÃ©re John.

- Rendben, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. - vÃ¡laszolta a lÃ¡ny.

John kiment. Emilia odament az Ã¡gyhoz, Ã©s megpillantotta a bÅ‘rÃ¶ndjÃ©t. Annyira gyorsan tÃ¶rtÃ©nek az esemÃ©nyek, hogy csak most vette Ã©szre, hogy nem hozta magÃ¡val a kocsibÃ³l. EszÃ©be jutott, hogy biztos azt is felteleportÃ¡ltÃ¡k, mint Å‘ket nemrÃ©g. SzemÃ¼gyre vette a helyisÃ©get, ahol Ã©pp volt. Nem volt nagy szoba. Egy Ã¡gy, asztal, szÃ©k, Ã©s egy kis szekrÃ©ny. Ez volt a berendezÃ©s.

LeÃ¼lt az asztal elÃ© Ã©s bekapcsolta a szÃ¡mÃ-tÃ³gÃ©pet. Ez egy vendÃ©gek szÃ¡mÃ¡ra kÃ©szÃ¼lt gÃ©p lehetett, mert alapvetÅ‘en lÃ¡tszott rajta, hogy nem egy konkrÃ©t szemÃ©ly hasznÃ¡lja munkÃ¡ra. Eligazodnia nem volt nehÃ©z, nem a gÃ©p jelentette az elsÅ‘ tÃ¶prengÃ©s cÃ©ljÃ¡t. Sok dolog volt itt. AjÃ¡nltÃ¡k, hogy nÃ©zzen vÃ©gig pÃ¡r videÃ³t. Egy Dr. Daniel Jackson nevÅ± archeolÃ³gus tartott gyors felzÃ¡rkÃ³ztatÃ¡st mindenrÅ‘l, amit egy Ãºjonc CsillagutazÃ³nak tudnia kell. Ebbe elÅ‘szÃ¶r is beletartozott a Csillagkapu. Mikor meglÃ¡tta, visszaemlÃ©kezett pÃ¡r Ã¡lmÃ¡ra, amiben lÃ¡tott ilyen Ã©rdekes gÃ©pet mÅ±kÃ¶dÃ©s kÃ¶zben. KÃ-vÃ¡ncsian, sokszor meglepÅ‘dve nÃ©zte a felzÃ¡rkÃ³ztatÃ³ sorozatot. PÃ¡r Ã³rÃ¡ig elemezte Å‘ket. Egyiket, mÃ¡sikat tÃ¶bbszÃ¶r is lejÃ¡tszotta. MegÃ¡llt. Kellett neki egy kis szÃ¼net. Hirtelen nagyon sok informÃ¡ciÃ³ terhelte le a gondolatait. EmÃ©sztette a Csillagkapu lÃ©tezÃ©sÃ©t, az univerzumban levÅ‘ megannyi kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ Ã©letformÃ¡t, egy-kÃ©t technolÃ³giai bemutatÃ³t rejtÅ‘ videÃ³n is eltÃ¶prengett. S ezek kÃ¶zÃ¶tt mindig ott jÃ¡rt a fejÃ©ben az Å•sÃ¶knek nevezett faj. CsodÃ¡lta Å•ket technolÃ³giai tudÃ¡suk hatalmas mÃ©retei miatt is. Atlantiszt is lÃ¡tta a videÃ³n. Ami tÃ©nyleg lÃ©legzetelÃ¡llÃ-tÃ³ volt. Meg pÃ¡r helyszÃ-n halvÃ¡nyan derengett neki a videÃ³n lÃ¡tottak kÃ¶zÃ¼l. MÃ©g mindig nagyon sok kÃ©rdÃ©s jÃ¡rt az agyÃ¡ban. Tudta, hogy kell egy kis idÅ‘, hogy elÅ‘szÃ¶r ezeket megtanulja, s utÃ¡na jÃ¶het a tÃ¶bbi is.

Megfogta az asztal elÅ‘tti szÃ©ket Ã©s az ablak elÃ© vitte. Kicsi nyÃ-lÃ¡s volt a szÃ¼rke falon. LeÃ¼lt, Ã©s nÃ©zte a suhanÃ¡st. Csak Ã¼lt, Ã©s nÃ©zett ki. Minden olyan gyorsan tÃ¶rtÃ©nt. MÃ©g mindig hihetetlennek tÅ±nt, hogy a Daeldalus fedÃ©lzetÃ©n Atlantisz felÃ© tart. Bent nem volt tÃºl meleg, hÃºsz fok kÃ¶rÃ¼l lehetett. EmiliÃ¡nak most jÃ³t tett ez a kis egyedÃ¼llÃ©t.

~ Hihetetlen. EgyszerÅ±en elkÃ©pesztÅ‘en gyorsan omlott Ã¶ssze egy eddig ismerni vÃ©lt vilÃ¡g, s lassan tÃ¡rul fel elÅ‘ttem egy univerzum...MÃ©gis milyen belÃ¡tÃ¡som lesz ezÃ¡ltal az eddig elrejtett jelenbe? Meg tudom Ã¡llni a helyem? KÃ©pes leszek arra, hogy befogadjam ezt a tÃ¡g, szinte vÃ©gtelen csillagtengert, ami kÃ¶rÃ¼lvesz? ~ annyira sokat gondolkodott az elmÃºlt pÃ¡r Ã³rÃ¡ban, hogy szinte megfÃ¡jdult a feje az informÃ¡ciÃ³lavinÃ¡tÃ³l.

End

file.